

PEONY

MSTORY HUB

황녀는 악당을 꿈꾼다 4

เจ้าหญิง

ผู้वादฝัน
อยากเป็น

นางร้าย

The Princess Dreams
Of Becoming A Villain

이라라 Leelala เขียน

บทที่ 157

หัวหน้าหน่วยฯ รอยซ์ผูกคอตายขึ้นทันทีที่ได้ยินคำตอบที่ต้องการ

“เช่นนั้น กระทบมือขอตัวไปดูแข่งโปโลก่อนนะพะยะคะ
ขอให้เสด็จถึงพระราชวังโดยสวัสดิภาพพะยะคะ”

“เอาสิ ดูให้สนุกนะ”

พูดจบ รอยซ์ก็วิ่งไปยังประตูอย่างรวดเร็ว

เสียงกระดิ่งที่แขวนอยู่บนประตูร้านน้ำชาดังกังวาน
ตามหลังเขา

ฉันเลื่อนสายตาจากประตูกลับมามองเรเวน

เด็กชายกลับมา มีสีหน้าเรียบนิ่งต่างจากเมื่อครู่

“เรย์ ถ้าไม่อยากลงแข่งโปโลเวทมนตร์จริงๆ บอกข้าได้
นะ ข้าจะลองไปคุยกับหัวหน้าหน่วยฯ ให้”

“ไม่เป็นไร ข้าตัดสินใจไปแล้ว”

ฉันทำหน้าที่นี้ด้วยความอดทนแบบเรเวนเมื่อครู

“แต่เจ้าถึงกับทำหน้าที่ไม่ชอบใจแบบนี้เลยนะ”

“ข้าแค่รำคาญ ถึงอย่างไรพวกเขาก็ช่วยข้าจริง ๆ ยอมทำตามคำขอแค่ครั้งเดียว “ไม่เป็นไรหรอก”

เรเวนใช้นิ้วคลึงตรงระหว่างคิ้วฉันเบา ๆ

“แหม ใจดีจริง ๆ เลย เรย์ของข้า อย่างนี้ก็แปลว่า ถึงเขาจะคำนวณไปอีกทาง แต่มันก็ช่วยทำให้ม้วนกระดาษเสร็จสมบูรณ์ซะใหม่”

ฉันลูบผมเรเวน

“อืม ถ้าจะให้คอรีย์แก้ปัญหारेื่องแรงต้านทานให้ถูกต้อง อาจจะต้องใช้เวลาหนึ่งถึงสองปีเลยก็ได้ เขาคิดแต่จะทำจัดค่าแรงต้าน ไม่นั่นได้คิดว่าจะกระจายมันออกไป”

“จริงของเจ้า ข้าเองก็เคยมีประสบการณ์เช่นนั้น เวลาต้องแก้ปัญหายาก ๆ ข้าว่าการช่วยกันคิดหลายคนน่าจะช่วยได้มากกว่านะ”

ดวงตะวันนอกหน้าต่างเริ่มคล้อยต่ำลง

“ทั้งได้เดินไปในเส้นทางที่ไม่เคยเดิน และบางครั้งก็ได้ผลลัพธ์ที่ไม่คาดคิดด้วย”

นี่เป็นโอกาสดี ฉันจึงพูดสิ่งที่ยากจะบอกกับเขาตลอดมาออกไปทั้งหมด

“ฉะนั้น หากเจ้าได้ลองไปแข่งโปโลเวทมนตรี แล้วมันดี ...”

“จะไม่ทันดูดอกไม้ไฟเอานะ ไปกันเถอะ”

เรเวนจับมือฉันที่กำลังลูบผมเขาอยู่แล้วลุกขึ้นยืน

ฉันพูดเหมือนตำราเรียนเกินไปอย่างนั้นหรือ

“ก็ได้”

ฉันหยุดพูดแล้วลุกขึ้น ก่อนจะเดินตามเรเวนออกมาจากร้านน้ำชา

เรเวนตัดบทลิสตราแล้วผูกข้อมือ

ลิสตราเบิกตาโตด้วยความตกใจ หากแต่เรเวนกลับจับมือนางดึงออกมาด้านนอก

ไม่ว่าลิสตราจะให้ความเห็นอย่างไร การแข่งโปโลเวทมนตร์เพียงครั้งเดียวก็เกินพอแล้วสำหรับเขา

โปโลเวทมนตร์จะจัดขึ้นที่ไอแซร์ดอนอันเป็นที่ตั้งของหอคอยเวทมนตร์ ซึ่งไอแซร์ดอนอยู่ห่างจากเอลเฟลิบวันหากเดินทางด้วยรถม้า หรือสองวันหากใช้ม้วนกระดาษสีดำ

เรเวนไม่อยากห่างจากลิสตราเลยแม้สักวินาที

ยิ่งลิสตราโตขึ้น นางก็ต้องไปทำงานที่ต่างจักรวรรดิกับแกรนด์ดยุกอยู่บ่อยครั้ง

ตอนนั้นคือช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุดสำหรับเรเวน

ซึ่งการไปแข่งขันโปโลเวทมนตร์นั้น ถ้าพูดถึงช่วงที่เขาต้องห่างจากลิสตรา นับแต่ตอนเดินทางอย่างเดียวก็ใช้เวลาตั้งสี่วันเข้าไปแล้ว

ฉะนั้น ไม่ว่าลิสตราจะพูดอย่างไร ถ้ามันจะทำให้เขาต้องห่างจากนาง เขาก็ไม่ยอมรับฟังอะไรทั้งนั้น

หลังออกมาจากร้านน้ำชา เรเวนเงยหน้าขึ้นมองฟ้าเพื่อปรับอารมณ์ แล้วจึงเปลี่ยนไปพูดเรื่องดอกไม้ไฟ

“ไปดูดอกไม้ไฟที่ไหนดี”

ทั้งสองมองหาทำเลดีๆ สำหรับดูดอกไม้ไฟจนสายตาไปหยุดอยู่ ณ จุดที่สูงขึ้นไปในนครหลวง

เมื่อเลือกสถานที่ได้แล้ว เรเวนก็ทำท่าจะใช้พลังเวทย์ยัยตัวเองและลิสตราไปยังอาคารหลังหนึ่งเพื่อหลบสายตาผู้คน

ตอนนั้นเอง ลิสตราก็ดึงมือเรเวนแล้วพูดขึ้น

“ดูนั่นสิ คนอื่นเขาไปทางนั้นกันหมดเลยนะ ตรงนั้นต้องมีอะไรแน่ๆ พวกเราก็ก้นบังเออะ”

เมื่อผ่านเนินเขาเตี้ย ๆ พื้นที่โล่งกว้างใหญ่ก็ปรากฏแก่สายตา

ในมือของผู้คนที่จับกลุ่มกันเป็นครอบครัวหรือกลุ่มเพื่อนต่างก็ถือโคลมลอยหลากสีสนั่น

ลิสตรามองไปรอบ ๆ ด้วยดวงหน้าแดงระเรื่อ

“เขาปล่อยโคลมกันตรงนี่สินะ ข้าไม่เคยเห็นเทศกาลลอยโคลมมาก่อนเลย งดงามเหลือเกิน”

“ข้าก็เหมือนกัน เพราะลิสแท้ ๆ ลิสเลือกจักรวรรดิได้ดีเลย”

“แหม เพราะข้าที่ไหนกัน เพราะเรย์ทำม้วนกระดาษสำเร็จต่างหากล่ะ”

สองคนเอย์ชมกันไปมาขณะมองดูโคลมลอยรูปร่างต่างๆ ที่คนอื่นถืออยู่

ครั้นเมื่อความมืดเริ่มแผ่ปกคลุมอาทิตย์อัสดง ทุกคนก็เตรียมตัวปล่อยโคลมลอย และพากันหยิบปากกาออกมาเขียนคำอธิษฐานลงไปทีละคน

ลิสตราชี้ไปยังมุมหนึ่งของลานกว้าง

“นั่น! ตรงนั้นมีโคมขายด้วย”

“เราไปซื้อมาเขียนคำอธิษฐานสักดวงใหม่”

“เอาสิ!”

ไม่นาน โคมสีรู้งดวงหนึ่งก็ได้มาอยู่ในมือของทั้งสอง

“เขียนคำอธิษฐานกันเถอะ”

ลิสตราหยิบปากกาออกมาจากถุงผ้าเวทมนตร์แล้วส่ง
ให้เราเวน

“เรย์เขียนก่อนเลย จะเขียนว่าอะไรหรือ”

“ไม่เอา ลีเขียนก่อนเถอะ ข้ายังคิดอยู่เลย”

ตั้งแต่ได้พบลิสตรา ความปรารถนาของเราเวนก็มีเพียงสิ่ง
เดียวเท่านั้น

ขอให้ได้อยู่กับลิสตราตลอดไป

แต่หากเขียนไปตามจริง ลิสตราอาจจะตกใจเอาได้

เรเวนจึงตัดสินใจถอยออกมาก้าวหนึ่ง

“ก็ได้ ถ้าอย่างนั้นระหว่างที่ข้าเขียนก็คิดให้ดีๆ แล้วกัน
ลุงคนชายบอกว่าโคมลอยของเขาขลังมากเลยนา”

ลิสตราพูดขึ้นอย่างสดใส

“ได้”

พูดจบ ลิสตราก็ไม่รีรอ เขียนคำอธิษฐานลงไปบนโคม
ทันที

ท่าทางที่ไร้ซึ่งความลังเลช่างเหมือนคำอธิษฐานที่เรเวน
เก็บซ่อนไว้ในใจเหลือเกิน

เรเวนเอียงหน้าไล่สายตามองตามข้อความที่ลิสตราเขียน

‘ขอให้การเจรจากับจักรวรรดิทหาราชสำเร็จไปได้ด้วยดี’

‘ขอให้วิกฤติภัยแล้งสิ้นสุดลงในเร็ววัน’

เมื่อเขียนคำอธิษฐานทั้งหมดลงบนโคมแล้ว ลิสตรา
ก็หมุนตัวไปด้านหลังพร้อมรอยยิ้มสดใส

ราวกับมีลำแสงส่องสว่างท่ามกลางบรรยากาศอันมืดมิด
ก็ไม่ปาน

เรเวนกะพริบตาปริบ ๆ รอยยิ้มของลิสตราพาให้อุ่นวาม
ไปทั้งใจ

“ข้าเสร็จแล้ว ตาเรย์บ้างละนะ!”

ลิสตรายื่นปากกาให้เรเวน

“คิดออกหรือยัง”

“อืม”

“คำอธิษฐานของเรย์คืออะไรกันหน้า สงสัยจัง รีบเขียน
เร็ว”

“ไม่มีอะไรมากหรอก”

เรเวนจับปากกาไว้มั่นและขยับมืออย่างไม่ลังเล

“ ‘ขอให้ทุกคำอธิษฐานของลิสเป็นจริง’ อะไรเนี่ย! เจ้า
ต้องเขียนคำอธิษฐานของตัวเองสิ”

ลิสตราอ่านออกเสียงตามตัวอักษรที่เรเวนเขียน

นางมองหน้าเรเวนแล้วยิ้มออกมา

“ก็นี่ละ คำอธิษฐานของข้า”

“เอาเถอะ เรย์ของข้าใจดีเกินไปแล้ว”

โคมที่จุดไฟสว่างไสวเริ่มลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าที่ละดวง

ลิสตราแยงปากกามาจากมือเรเวน

“เช่นนั้น ข้าจะเขียนคำอธิษฐานของเจ้าตนเอง”

‘ขอให้ความปรารถนาของเรเวนเป็นจริงทุกประการ’

“แบบนี้สิถึงจะยุติธรรม”

ลิสตราวางปากกาพลงพุดด้วยความภูมิใจ

“ลุงคนชายบอกว่าโคมนี้ขลังมาก เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นคำอธิษฐานของข้า หรือของเรย์ จะต้องเป็นจริงอย่างแน่นอน เราปล่อยโคมกันได้แล้วละ”

เรเวนยิ้มกว้าง

ทั้งสองจุดไฟและปล่อยโคมให้ลอยขึ้นไปบนฟ้าด้วยกัน

โคมลอยไปตามสายลม

ท้องฟ้าที่เคยมืดมน บัดนี้เต็มไปด้วยแสงไฟจากโคมลอย
หลายพันดวง

โคมที่ล่องลอยไปตามกระแสลมดูราวกับว่าพวกมัน
เหล่านั้นกำลังเต้นระบำก็ไม่ปาน

ลิสตราประสานสองมือคล้ายกำลังอธิษฐานแล้วมองขึ้นไปบนฟ้า
ก่อนจะอุทานออกมาด้วยความประทับใจ

“งดงามเหลือเกิน”

“อืม งดงามที่สุดที่ข้าเคยเห็นมาเลย”

เราเวณผู้เฝ้ามองเพียงลิสตราเอ่ยตอบ

โคมค่อยๆ ลอยหายไปจนท้องฟ้ากลับมามืดมิดอีกครั้ง

ตอนนั้นเอง ‘ปั้ง!’ เสียงดอกไม้ไฟดังมาจากที่ไกลๆ

ผู้คนต่างชี้นิ้วขึ้นไปบนฟ้าและตะโกนเสียงดังด้วยความ
ตื่นเต้น

“โอ้โฮ!”

“เริ่มจุดแล้ว!”

“มีรูปหัวใจด้วยละ”

เรเวนยื่นมือไปหาลิสตรา

“เต้นกันไหม”

ครั้งหนึ่ง ทั้งคู่เคยเต้นรำกันขณะลอยอยู่บนฟ้า หลังจากนั้นมา เรเวนกับลิสตราก็มักจะก้าวขึ้นไปบนฟ้าและเต้นรำด้วยกันในทุกปีที่มีการจุดดอกไม้ไฟ

ซึ่งวันนี้ก็ไม่แตกต่าง

“อืม”

ลิสตรายกยิ้มมุมปากพร้อมกับวางมือบนมือเรเวน

ทันใดนั้น ร่างกายก็พุ่งทะยานขึ้นไปกลางอากาศ

“อึ้ย!”

ลิสตราร้องออกมาเบาๆ และดึงเรเวนมากอดแน่น

เรเวนลูบหลังลิสตราอย่างอ่อนโยนเพื่อให้นางวางใจ

“ขอโทษที ข้าเห็นคนมองเยอะก็เลยเร่งความเร็ว จากนั้น
ข้าจะระวังให้มากขึ้น”

ลิสตรากลอกตาไปมาซ้ายขวา แล้วค่อยๆ ผละตัวออก
ห่างจากเรเวน

“ไม่เป็นไร ข้าเพียงตกใจไปพักหนึ่งเท่านั้น”

ก่อนจะเบิกตาโตจนแทบถลนเมื่อเห็นบรรยากาศรอบ
ข้าง ทั้งสองกำลังยืนอยู่บนหลังคาราบเรียบของตึกสูงแห่งหนึ่ง

สายลมพัดมาระบายหน้าอย่างแผ่วเบา

“เอ๊ะ? วันนี้ไม่ได้เดินบนฟ้าหรือหรือ”

“อืม ก็เจ้ากลัวตอนลอยอยู่กลางอากาศนี่”

“ข้าตกใจแต่ตอนแรกเฉยๆ เอง”

“แต่ข้าไม่ชอบเห็นลิสหวาดกลัวแม่สักวินาทีเดียว เช่นนั้น
ต่อไปเราเต้กันแค่ประมาณนี้ก็พอ”

เรเวนยิ้มจนตาปิด

เขาไม่จำเป็นต้องเต้รำกับลิสตรงกลางอากาศอีกต่อไป
ตอนนี้แม่จะตั้ยังยืนติดพื้น เขาก็อยู่ในระดับสายตาของ
ลิสตรงพอดี

เรเวนภูมิใจที่ตนไ้ไล่ตามลิสตรงมาได้ขนาดนี้

และเขาต้องการมากกว่านี้

“เรย์ของข้าเ้อบอุนจริง ๆ”

“เพราะเป็นลิสนะสิ”

ลิสตรงยิ้มตามเขา

เรเวนเต้หน้าลิสตรง

เรเวนกับลิสตราเดินร่ากันไปด้วยกันไป โดยมีดอกไม้ไฟ
ที่ประดับท้องนภาอย่างงดงามเป็นฉากหลัง และแล้วในงาน
เทศกาลปีนี้ ทั้งสองก็ได้สร้างความทรงจำร่วมกันอีกครั้ง

บทที่ 158

วันต่อมาหลังกลับมาจากไฮเดนา ฉันก็ไปสวนภาวนา
ที่หอคอยแห่งปัญญา

ทันทีที่เข้าไปในมาร์เกีย ทิวทัศน์ที่เห็นเป็นประจำ
ก็ปรากฏแก่สายตา

สติชโบกมือให้ขณะนั่งทอดกายอยู่บนโซฟา

“มาแล้วหรือ”

“ค่ะ”

ซาพาร์ที่กลับคืนสู่ร่างเดิมตามติดมาด้านข้าง

เขาเองก็ตัวโตขึ้นเล็กน้อยเช่นเดียวกับฉัน

ตอนนี้ ยามซาพาร์กระพือปีกและกระดิกหาง เขาดู
น่าเกรงกลัวมากกว่าน่ารักเสียอีก

ผมฉันปลิวตามแรงลมจากปีกของซาพาร์

มอนเตวัลเลี่ยนสายตาคี้นมาจากหนังสือ

เขาไม่ค่อยชอบซาฟาทเท่าไรนัก

ดูจากสายตาของมอนเตวัลแล้ว อีกไม่นาน ซาฟาทคง
โดนพลังของเขาฟาดใส่เป็นแน่

หากเป็นวิญญูณรับใช้ธรรมดาก็คงจะยอมสยบต่อ
พลังแห่งเทพเจ้าไปแล้ว ทว่ามังกรเช่นซาฟาทหาได้เป็นเช่นนั้น

ตอนต่อสู้กับมอนเตวัล เขาคือ 'ซาฟาทแห่งเปลวไฟ'
อย่างที่เจ้าตัวชอบพูดจนติดปาก

ปกติแล้ว เขาสามารถทำให้มาร์เกียของมอนเตวัลกลายเป็น
ทะเลเพลิงได้ในพริบตา แต่โชคดีเหลือเกินที่ซาฟาทไม่อาจ
ใช้พลังของเขาได้อย่างเต็มที่ เพราะเขาเชื่อมติดกับฉัน

ด้านมอนเตวัลก็ไม่อาจใช้พลังกับซาฟาทได้เต็มพิกัด
เพราะกลัวว่าฉันจะบาดเจ็บเช่นกัน

ด้วยเหตุนี้ การต่อสู้ของพวกเขาจึงจบลงด้วยความ
อลหม่านไร้ซึ่งผลแพ้ชนะเสียทุกครั้งไป

และมันก็ค่อยๆ ลดลงไปตามกาลเวลา

อย่างไรก็ตาม ดูเหมือนตอนนี้มอนเดวัลจะหงุดหงิด
ขึ้นมาบ้างแล้ว

“ท่านมอน ข้ามาแล้วค่ะ”

ฉันแสวงโบกมือทำเป็นทักทาย เพื่อกันไม่ให้มอนเดวัล
กับซาฟาททะเลาะกัน

ก่อนจะใช้มือข้างนั้นดึงหางซาฟาทที่ลอยอยู่ลงมาข้างล่าง
แต่ฉันดันคุมแรงไม่อยู่จนทำให้ซาฟาทหล่นตบลงกับพื้น
อย่างแรง

“อี๊ก!”

ซาฟาทหลุดตรงออกมาเบาๆ

ฉันรีบเอนตัวไปดูว่าซาฟาทบาดเจ็บตรงไหนหรือเปล่า

“โทษที ซาฟาท”

ซาฟาทเงยหน้ามองฉันด้วยแววตาเป็นประกาย

“ไม่ ข้าไม่เป็นไร ข้าเองก็ไม่ได้สัมผัสกับพลังเช่นนี้มานานแล้ว รู้สึกดีชะมัดเลย ลิส เจ้าคือยอดหญิง”

หัวใจเย็นลงจนปวดหีบ ตอนนี้ฉันเข้าใจความรู้สึกของมอนเดวิลแล้ว

ดอกทอรัที่อยู่ข้างกันย่นจมูกแล้วขึ้นไปอยู่บนตัวซาพาราก่อนจะกระโดดซ้ำๆ อยู่อย่างนั้น

“ไอ้มังกรโรคจิต พุดบ้าอะไรของเจ้า เช่นนั้นก็ลองลิ้มรสเท้าข้าสักหน่อยเป็นไร”

“แบบนี้เขาเรียกจี้จี้มากกว่ามั้ง! ถ้าจะทำ ก็ทำให้สมกับที่เป็นผู้ชายหน่อย”

ดูท่าดอกทอรัจะเพิ่มแรงกระโดด ตอนนี้หูเขาขยับขึ้นลงแรงกว่าเดิมเป็นเท่าตัว

ฉันส่ายหน้าพลาบย้ายไปนั่งข้างสติกซ์

“ข้าเอาของอร่อยๆ มาฝากด้วยนะคะ”

สติกซ์ยี้ดหลังตรง แสดงท่าที่สนอกสนใจ

“อะไรหรือ”

“ท่านมอมมานั่งด้วยกันสิคะ”

มอมเดวัลลุกจากโต๊ะหนังสือแล้วเดินมาที่โซฟา

ฉันหยิบใส่กรอกแก้วที่ซื้อมาเมื่อวานออกมาจากถุงผ้า
เวทมนตร์

“มันคืออะไรหรือ”

ใส่กรอกสองชิ้นลอยขึ้นกลางอากาศ

“เป็นใส่กรอกที่ดังมาก ๆ เลยละคะ กลิ่นไฟนี่หอมฉุย
ลองชิมดูสิคะ”

ด็อกทอร์และซาพารบินเข้ามาอยู่ข้าง ๆ ในพริบตาเดียว

ด็อกทอร์เบิกตาโตประหนึ่งจันทร์เต็มดวง

ฉันยกยิ้มทันทีที่เห็นตาแป๋ว ๆ คู่ นั้น

น่ารักเสียจริง

ฉันยื่นใส่กรอกให้ซาพารกับด็อกทอร์ตัวละชิ้น

“เอาละ นี่สำหรับด็อกทอร์กับชาพาธนะ”

ไฟศักดิ์สิทธิ์ลุกท่วมไส้กรอกที่ลอยอยู่กลางอากาศ ก่อน
ที่ด็อกทอร์กับชาพาธจะเริ่มกินไส้กรอก

“เป็นอย่างไรบ้าง”

“อ้อหือ”

ด็อกทอร์กำลังกินอยู่เลยพูดอะไรไม่ได้ ได้แต่ส่งเสียงจาก
ลำคอเป็นเชิงชื่นชม

ชาพาธก็ปล่อยควันสีขาวออกมาครั้งใหญ่

จนฉันต้องปิดมือไล่ควันที่พุ่งตลบอบอวลอยู่รอบตัว

“อร่อยที่สุดกว่าทุกอย่างที่ได้กินในช่วงนี้เลย ขอบใจนะลิส”

สติ๊กเกอร์ก็แสดงความเห็นในเชิงบวกแล้วจิบหน้าผาก
ฉันเบาๆ

“แล้วท่านมอนเดวิลล่ะคะ”

มอนเดวัลลูปหน้าผากฉันตรงที่ริมฝีปากสติ๊กเกอร์แต่ละลงมา
ทั้งสีหน้าบึ้งตึง

“ไปเที่ยวป่วนที่ไหนมาอีกล่ะ”

“ว่าแล้วเซียว ท่านมอนเดวัล ท่านนี้รู้เรื่องข้าทุกอย่าง
จริงๆ ข้าไปไฮเดนามาค่ะ”

“...”

ฉันคิดว่าเขาต้องบ่นต่อแน่ แต่ผิดคาด มอนเดวัลไม่พูด
อะไรออกมาเลย

ทว่าไฟสีขาวยที่ลุกท่วมใส่กรอกอยู่กลับวูบไหวขึ้นมาดื้อๆ
จนฉันตกใจ ก่อนจะค่อยๆ ลดระดับลงไปเอง

สติ๊กเกอร์ที่ฉันแล้วพูดเสียงดัง

“สร้อยนั่น! เพิ่งเคยเห็นครั้งแรกเลยนะนี่”

“อ้อ นี่หรือคะ”

ฉันจับม้วนกระดาษสีรุ้งยื่นมาข้างหน้าให้นางดู

“สวยใช่ไหมคะ”

สตริกซ์แบมือ

ฉันถอดมันออกจากคอแล้ววางลงบนมือนาง

มอนเดวัลเลื่อนสายตาลงมองม้วนกระดาษ

“อาร์ดาคอนหรือ”

“ค่ะ”

“ถูกบีบอัดสินะ”

มอนเดวัลบอกรูปเดิมของม้วนกระดาษหลังจากเห็น
เพียงแวบเดียวสมกับที่เป็นเทพเจ้าแห่งปัญญา

“รู้ดีเลยนะคะเนี่ย”

ด็อกทอร์พยักหน้าด้วยความมั่นใจแล้วพูดเสริม

“เป็นม้วนกระดาษเวทเคลื่อนย้ายที่เจ้าหนูจอมเวททำ
ขึ้นนะครั้บ สามารถเดินทางได้หกพันกิโลเมตรภายในครั้งเดียว

หากเทียบกับสิ่งประดิษฐ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นแล้ว นับว่าเป็น
อุปกรณ์ที่น่าทึ่งมากที่สุดทีเดียวนะครับ”

“ไม่ใช่แค่ที่น่าทึ่งมาก แต่ที่น่าทึ่งสุดๆ ไปเลยต่างหาก”

ฉันแก้คำของด็อกทอร์

“ฮืม...”

มอนเดวัลถอนหายใจออกมาเบาๆ

สติกซ์ใช้นิ้วโป้งกับนิ้วชี้จับม้วนกระดาษขึ้นไปดูในระดับ

สายตา

ม้วนกระดาษสะท้อนแสงเป็นประกายห้ำหืออย่างงดงาม

“ประสิทธิภาพดีเยี่ยม ทั้งยังงดงามอีก”

“ใช่ค่ะ สวยมาก ข้าเลยเอามาทำเป็นสร้อยคออย่างไร
ล่ะค่ะ”

สติกซ์ยิ้มปากแล้วขยับหน้าเข้ามาใกล้

“แล้วทำไมทำหน้าอย่างนั้นล่ะ”

“ก็ถ้าจะสร้างสิ่งนี้ มันต้องใส่อาร์ดาคอนเข้าไปเยอะมาก
เลยนี่คะ”

“ถ้าต้องใช้อาร์ดาคอน งั้นคืนนี้เราไปที่หุบผาแห่งการ
พักผ่อนกันไหมล่ะ”

ซาพาทแทรกขึ้นมากลางปลั่ง

“ไม่จำเป็นหรอก”

ฉันส่ายหน้าแล้วพูดส่วนที่ยังรู้สึกเสียดายออกมา

“มันใช้อาร์ดาคอนตั้งสิบก้อน แต่กลับใช้ได้แค่ครั้งเดียว
เองคะ ถึงแม้จะเหมาะสมกับระยะทางหกพันกิโลเมตรก็เถอะ แต่
ก็ยังเสียดายอยู่ดีนะคะ”

“หากเจ้าต้องการอาร์ดาคอน ไม่ว่าเท่าไรซำก็หามาให้
ได้ เจ้าไม่ต้องเสียดายหรอก ไปได้เถอะ”

สติกซ์คลีมีม่อนโยนและตอบกลับมา

ซาพาทปล่อยควันออกมา

ฉันรู้สึกขอบคุณพวกเขาจากใจจริง

แต่ราคาอาร์ดาคอนหนึ่งก้อนก็ปาไปตั้งเท่าไรแล้ว

ไม่ว่าสต็อกซ์กับซาพาจะหาอาร์ดาคอนมาให้ถึงเพียงไหน ฉันที่รู้ราคาของมันดีกว่าใคร ก็ไม่อาจใช้มันได้ตามอำเภอใจอยู่ดี

“แต่มันน่าจะเสียดายจะตายไป”

“ขอคุณเดี๋ยวได้ไหม”

ทันทีที่มอเนเวลล์พูดจบ อาร์ดาคอนบนมือสต็อกซ์ก็ลอยขึ้นกลางอากาศ

แสงสว่างจากปลายนิ้วมอเนเวลล์เจาะผ่านเข้าไปในม้วนกระดาษ ทั้งมาร์ก็ยกอุ้งมือด้วยแสงแพรวพราวหลากสีสั่น

“โอ้โฮ!”

ราวกับเข้ามาอยู่ในสายรุ้งไม่มีผิด

สิ่งน่าอัศจรรย์ยังไม่จบเพียงเท่านี้ ไม่นาน สูตรอันซับซ้อนและตัวอักษรก็ปรากฏขึ้นกลางอากาศ

เหมือนที่ฉันเคยเห็นในห้องเรเวนไม่มีผิด

ตัวอักษรเหล่านั้นขยับเคลื่อนที่ราวกับกำลังเร่งรีบ
ก่อนจะซึมเข้าไปในกระดาศบนโต๊ะของมอนเดวัล

เมื่อตัวอักษรบนอากาศเลื่อนหายไปหมดแล้ว แสงสว่าง
ที่ปกคลุมทั้งมาร์เกียก็หายไปโดยพลัน พาให้ทุกอย่างกลับสู่
สภาพปกติ

ประหนึ่งว่าอยู่ในฝันอันแสนงาม

สร้อยม้วนกระดาศลอยลงมาอยู่บนตักฉันเบาๆ

“เสร็จแล้ว เอากลับไปได้เลย”

มอนเดวัลพูดสิ่งที่ไม่อาจเข้าใจได้ทั้งทำยไว้ ก่อนจะ
กลับไปนั่งที่โต๊ะเขียนหนังสืออีกครั้ง

รถม้าของเดคแลน แคมส์ฟอร์ดเคลื่อนมาหยุดตรงหน้าสโมสร

ชื่อของสโมสรปรากฏบนผนังด้านนอกอาคารโบราณซึ่งมี
อิฐเก่าและไม่เลื่อยผสมรวมกันเป็นหนึ่งเดียว

‘สโมสรแอล’

สโมสรรแอลนี้เต็มไปด้วยประวัติศาสตร์และขนบธรรมเนียม เป็นสถานที่ซึ่งบริหารจัดการด้วยระบบสมาชิกบุคคลทั่วไปจึงไม่สามารถเข้าไปได้

วันนี้คือวันชุมนุมของตระกูลดยุกทั้งสามและตระกูลแคมส์ฟอร์ดที่จะมีขึ้นเป็นประจำทุกปี

ตระกูลดยุกทั้งสามและราชวงศ์แคมส์ฟอร์ดที่ได้รับการขนานนามว่าเป็นสี่เสาหลักแห่งเอลเฟ มักจะมารวมตัวกันอย่างสนิทสนมเช่นนี้ปีละหนึ่งครั้ง

มันคือการชุมนุมระหว่างสี่ตระกูลที่สืบทอดต่อกันมาหลายรุ่น

ในอดีตเมื่อนานมาแล้ว ความสัมพันธ์ของตระกูลดยุกทั้งสามหาได้ดีเจกเช่นตอนนี พวกเขาจะใช้อำนาจตามรังควานอีกฝ่ายจนตายกันไปข้างหนึ่ง

แต่แล้วในวันหนึ่ง นักบุญหญิงก็ปรากฏตัวขึ้นในขณะที่พวกเขากำลังเหน็ดเหนื่อยกับความบาดหมางอันยาวนานพอดีพอดี

ตระกูลดยุกทั้งสามจึงหันมาปรองดองกันเพื่อผลักดันตระกูลแคมส์ฟอร์ดขึ้นสู่ราชบัลลังก์ การรวมตัวกันในปัจจุบันจึงเกิดขึ้นด้วยประการฉะนี้

ตระกูลดยุกทั้งสามถ่วงดุลอำนาจของตัวเองโดยการสมรสกับราชวงศ์แคมส์ฟอร์ด

ทั้งสี่ตระกูลจะมารวมตัวกันปีละครั้งเพื่อรักษามิตรภาพและแบ่งปันผลประโยชน์ภายในจักรวรรดิร่วมกัน เพื่อการแต่งงานที่สำคัญที่สุดนี้

ข้ารับใช้เปิดประตูถม้าและค้อมศีรษะให้อย่างนอบน้อม

เดคแลน แคมส์ฟอร์ดเชิดหน้าขึ้นเล็กน้อย ก่อนก้าวลงจากรถม้า

คล้ายจะได้ยินเสียงผ้าดั่งกรอบแกรบจากชุดสูทที่ถูกลงแป้งจนแข็งตึง

วันนี้เดคแลนให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ภายนอกเป็นพิเศษ เพราะเขามีเรื่องสำคัญต้องขอรับกวন্ত্রะกูลดยุกทั้งสาม

เขาไม่อยากดูเป็นคนขี้ขลาดจนต้องไปร้องขอแบบนั้น

ข้าคือเดคแลน แคมส์ฟอร์ด

เขาวางเหรียญเงินบนฝ่ามือข้ารับใช้

“ทุกท่านอยู่ในห้องแห่งสันติเรียบร้อยแล้วครับ เชิญครับ”

ข้ารับใช้พุดอย่างนอบน้อมและออกเดินนำหน้าเดคแลน
ไป เขาพาเดคแลนไปยังห้องที่อยู่ด้านในสุดของสโมสร

ประตูถูกเปิดออก เผยให้เห็นห้องเก่าแก่ที่ตกแต่งด้วย
ต้นโอ๊กหนักอึ้ง

เหล่าดยุกจากตระกูลดยุกทั้งสามที่มาถึงก่อนนี้อยู่รอบ
โต๊ะทรงกลม พวกเขาหันหน้ามามองเดคแลน

“มาช้าจังนะครับ”

ดยุกอิซิดอร์ เนอูเรสเป็นผู้เปิดบทสนทนา

แล้วก็ไม่ใช่บทสนทนาที่ดีเสียด้วย

เดคแลนคิ้วกระตุก

เจ้าคนสามหา

เนอเรสซึ่งมีอำนาจผูกขาดเหนือวิหารมักแสดงท่าทีถือดี
เช่นนี้อยู่เป็นนิตย

เดคแลนไม่ชอบอิซิดอร์มาแต่ไหนแต่ไร แม้อำนาจของ
วิหารจะไม่ได้แข็งแกร่งแจกเช่นในวันวานก็ตาม

“พอดีทางมันไกลนะครับ”

เดคแลนหัวเราะกลบเกลื่อนพลางขอโทษขอโพยขัดกับ
ความคิดในใจ

ดยุกดีแลนเซี่ยกระตุกยิ้มมุมปากก่อนเอ่ยทักทาย

“ได้ยินว่าท่านเพิ่งเริ่มธุรกิจใหม่หรือครับ”

“ครับ ข้าได้ข้อมูลมาว่าปริมาณการค้าระหว่างจักรวรรดิ
เพิ่มสูงขึ้น จึงซื้อเรือมาหลายลำทีเดียว จนถึงตอนนี้อัครากำไร
อยู่ที่สามสิบเปอร์เซ็นต์นะครับ”

“เห็นว่าค่าผ่านทางแม่น้ำวาลานเพิ่มขึ้นยี่สิบเปอร์เซ็นต์
คงกังวลแยเลยสินะครับ”

ดยุกอายุลีกล่าวเสริมคำพูดของทั้งสองคน

อันที่จริง เรื่องที่เดคแลนอยากขอรับรองตระกูลดยุกทั้งสาม
ก็มีเรื่องนี้อยู่เช่นกัน

ประเด็นค่าผ่านทางแม่น้ำวาลานสร้างแรงกดดันให้
บรรดาผู้ลงทุนด้านการเดินเรือให้ต้องหาทุนคืนเร็วกว่าที่คาดไว้

เมื่อธุรกิจล้มเหลวอย่างต่อเนื่อง เดคแลนจึงรวบรวม
บรรดานักลงทุนมาเปิดธุรกิจการเดินเรือ

“ข้ากังวลเรื่องขึ้นค่าผ่านทางยีสิบเปอร์เซ็นต์อยู่คนเดียว
เสียเมื่อไหร่ล่ะครับ เศรษฐกิจยุ่งเหยิงไปหมดแบบนี้ มันก็เป็น
ปัญหากับทุกคนนั่นล่ะครับ”

เดคแลนผินยิ้มแสวงทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ข้ามีหลานสาวแสนฉลาดอยู่ทั้งคนนี่นา ประเดี๋ยว
เจ้าหญิงก็จัดการได้เองล่ะครับ”

เรื่องลิสตราทำให้บรรยากาศภายในห้องเปลี่ยนไปอย่าง
น่าประหลาด

บทที่ 159

“ข้ามองว่าวิกฤติคือโอกาสครับ เราควรก้าวไปข้างหน้า
ขณะที่คนอื่นถอยหลังนะครับ”

เดคแลนพูดเฉไปเรื่อยก่อนจะเอ่ยขอ

“ตอนนี้ละครับ คือโอกาสที่เราจะใช้แม่น้ำวาแลนในการ
ผูกขาดเส้นทางทางทะเล”

ดยุกทั้งสามหาได้มีปฏิกิริยาตอบกลับ

เมื่อเป็นเช่นนั้น ดยุกอายุส์ผู้อาวุโสที่สุดจึงต้องเป็นฝ่าย
ตอบด้วยสีหน้าเยอหยิ่งอย่างช่วยไม่ได้

“ขอให้ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดีครับ ท่านเดคแลน”

เดคแลนคิดว่านี่คือโอกาสทอง เขารีบจับผิดคำพูดของ
ดยุกอายุส์ทันที

“เพราะแบบนี้แหละสิครับ ข้าถึงคิดจะหาผู้ลงทุนเพิ่มอีก
สักหน่อย หากท่านดยุกทั้งหลายมาลงทุนในธุรกิจของข้า ข้าจะ

เห็นแก่ความผูกพันระหว่างตระกูลของเราและเพิ่มค่าส่วนแบ่งให้ นะครับ”

เดคแลนตั้งใจจะยืมเงินตระกูลดยุกทั้งสามไปปลดบอเงินักลงทุนรายอื่นๆ

ทว่าแม้ตระกูลดยุกทั้งสามจะมาจากตระกูลที่ยิ่งใหญ่ เหล่าดยุกซึ่งเป็นผู้นำแต่ละตระกูลในตอนนั้นก็ไม่ใช่บุรุษที่จะยอมทำอะไรง่ายๆ

พวกเขาทุกคนรู้สถานการณ์ของเดคแลนดี

ตั้งแต่เจ้าหญิงลิสตราได้เป็นนักบุญหญิง ความช่วยเหลือจากราชวงศ์แคมส์ฟอร์ดก็เริ่มน้อยลง

ดยุกอิชิดอร์เล็กคิ้ว

ที่ผ่านมา เขาคุยกับเดคแลนเพราะอีกฝ่ายเป็นราชวงศ์ แต่ตอนนี้เขาไม่ยอมมานั่งฟังเรื่องไร้สาระอะไรอีกแล้ว

สีหน้าของดยุกดีแลนเซี่ยและดยุกอายล์ก็ไม่ต่างกับเขาเลย

นับว่าการชุมนุมในวันนี้ ดยุกทั้งสามได้มีข้อตกลงร่วมกัน โดยมีได้นัดหมาย

“หยุดพูดเรื่องนั้นสักทีเถอะครับ”

ดยุกอิชิดอร์เอ่ยปากโดยไม่มีความเกรงใจใดๆ ทั้งสิ้น

เดคแลนขมวดคิ้วเมื่อโดนอิชิดอร์ตัดบทเช่นนั้น

“กรณีแม่น้ำวาลานเป็นหนึ่งในหลายวิธีที่โรมานาใช้เพื่อจะทำให้เอลเฟยอมจำนน ฉะนั้น ข้าว่าท่านรีบออกมาให้เร็วที่สุด เพื่อรักษาเงินที่ยังมีอยู่ดีกว่านะครับ”

ความจริงแล้วนั้น เดคแลนเพิ่งได้เจอกับลิสตราเมื่อไม่กี่วันก่อนจะมาที่นี่ เดคแลนยอมพับศอกตั้งศีรษะทั้งหมดและแบมือขอเงินหลานสาว

เงินก็ส่วนเงิน แต่เขาคือคนที่หึงทะนงในศักดิ์ศรี

เมื่อธุรกิจยังคงล้มเหลวอย่างต่อเนื่อง ครานี้ เขาจึงตัดสินใจข่มความอายเพื่อตอกหน้าบรรดาขุนนางที่เอาเขาไปนินทาลับหลัง

ทว่าลิสตรากลับปฏิเสธคำร้องขอของเขาด้วยคำพูด
เช่นเดียวกับดยุกอซิซิดอร์

“ข้าพุดเพราะเห็นว่าเป็นท่านตาหรรอกนะคะ ท่านตาเล็ก
ทำธุรกิจนี้ให้เร็วที่สุดเถอะคะ เส้นทางเดินเรือมันไม่เหลืออนาคต
แล้ว หากท่านตายยอมเลิกธุรกิจนี้ ข้าจะให้ท่านตายมีเงินที่พุด
เมื่อครู่คะ”

นางเด็กไม่รักดี! คิดว่าตัวเองได้เป็นเจ้าหญิงกับนักบุญ
หญิงเพราะอะไรกัน! ก็เพราะมีเลือดแคมส์ฟอร์ดนะสิ ไม่รู้จัก
เจียมตัวเอาเสียเลย!

เดคแลนกัดฟันเมื่อนึกถึงลิสตรา

เขาตั้งใจจะแก้ปัญหาระงือเงาเรื่องเงินทุนให้ได้ในสโมสรววันนี้

ทว่าทุกอย่างกลับไม่เป็นไปตามที่เดคแลนคิด

เพราะทันทีที่เขาเอ่ยปากขอ ดยุกอซิซิดอร์ก็พุดจาซัดขวาง
อีกทั้งเรื่องของลิสตรายังทำให้ตระกูลดยุกทั้งสามสามัคคีกัน
ต่อว่าเขาเป็นหนึ่งเดียว

“ท่านเดคแลน เราหยุดพูดเรื่องธุรกิจแล้วมาหาข้อยุติเรื่องเจ้าหญิงลิสตราดีกว่าไหมครับ”

“ปีหน้าเจ้าหญิงลิสตราก็จะมีพระชนมายุครบสิบหกพรรษาแล้วนะครับ”

“นี่เป็นครั้งแรกเลยนะครับ ที่ยังไม่มีการเลือกพระคู่หมั้นจนเจ้าหญิงมีพระชนมายุสิบหกพรรษาแบบนี้”

สิ่งสำคัญที่สุดที่ทำให้ทั้งสี่ตระกูลมารวมตัวกันก็คือเรื่องการเลือกตระกูลของพระสวามี

แม้จะไม่มีภาระระดับที่แน่นอน แต่ทั้งสามตระกูลก็จะได้รับโอกาสอย่างเท่าเทียมกัน

ทั้งสี่ตระกูลรักษาอำนาจและผลประโยชน์ของตัวเองเอาไว้ได้อย่างมั่นคงด้วยวิธีนี้

ไม่มีตระกูลใดในเอลเฟจะสูงส่งไปกว่าสี่ตระกูลนี้อีกแล้ว

ทว่าหลังเกิดเรื่องซาบีนา ทำให้เรื่องลิสตราซึ่งเป็นบุตรสาวของนางคาคเตาได้ยากกว่าเดิม

“ตอนนี้ทุกคนต่างก็หมายปองตำแหน่งพระสวามีครับ
กระทั่งพวกขุนนางตระกูลต่ำต้อยก็เช่นกัน”

“ข้าได้ยินข่าวลือแปลกๆ มาอย่างหนึ่งนะครับ ว่ามีการ
ตั้งลับสำหรับเรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับเจ้าหญิงเพื่อจะไล่ตาม
พระองค์ด้วย”

ดยุกดีแลนเซียร์ระเบิดเสียงหัวเราะเหมือนเห็นเป็นเรื่อง
ไร้สาระ

“ท่านเดคแลน พวกข้าไม่มีทางยอมรับความผิดพลาด
ครั้งที่สองแน่ๆ ละ ฉะนั้นแล้ว ครั้งนี้ท่านต้องทำให้ถูกต้องแล้ว
นะครับ หากคราวนี้พระสวามียังมาจากตระกูลอื่นอีก ก็ไม่มี
เหตุผลให้เราสี่ตระกูลมารวมตัวกันอีกต่อไปแล้วละครับ”

ดยุกอิซิดอร์พูดด้วยน้ำเสียงดูหมิ่น

เลือดเดคแลนสูบฉีดขึ้นมาจากก้นบึ้งของหัวใจ

ที่ทั้งสามตระกูลยังอยู่อย่างสงบสุขได้ทุกวันนี้ก็เพราะมี
ตระกูลแคมส์ฟอร์ดคุ้มหัวทั้งนั้น

ไอ้พวกที่มาเกาะกินสุบเลือดเนื้อตระกูลแคมส์ฟอร์ด เหมือนพวกเห็บหมัดตัวเบ้งอย่างพวกเจ้า กล้าตัวอย่างไรมาพูดแบบนี้กับข้า!

ดูจากบรรยากาศตอนนี้ เรื่องการร้องขอมันจบไปแล้ว

ข้าคือเดคแลน แคมส์ฟอร์ด

เดคแลนตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ทนกับการถูกดูหมิ่นอีกต่อไป

“ปัญหาการเลือกพระสวามีมันอยู่ที่ราชวงศ์อย่างเดียวหรือไงกัน บรรดาทายาทตระกูลดยุกทั้งสามเองก็ยังไม่เก่งพอด้วยไม่ใช่หรือครับ”

“อะไรนะครับ”

“เฮอะ ให้ตายสิ...”

เดคแลนพูดต่อโดยไม่พักหายใจ

เขาคิดไว้อยู่แล้วว่าลิสตราจะทำให้เกิดแรงกดดันเช่นนี้ขึ้นในสักวันหนึ่ง จึงเก็บคำพูดเหล่านี้ไว้ใช้เป็นทางเลือกสุดท้าย

“ข้ารู้แหละ ว่าที่ดยุกในตระกูลพวกท่านเพิ่งหมั้นไปเมื่อปีที่แล้ว ก่อนจะมาพูดแบบนี้กับข้า ข้าว่าพวกท่านไปจัดการให้พวกเขาถอนหมั้นก่อนเถอะ!”

เดคแลนจดบันทึกไว้อย่างดีทุกครั้งเมื่อได้ยินข่าวการหมั้นหมายของบรรดालอร์ดแห่งตระกูลดยุกทั้งสาม

“...”

เกิดความเจ็บช้ำช้ำวุ่นวาย

ดยุกทั้งสามเจ็บไปเพราะยังจำสิ่งที่ลูกชายของพวกเขาพูดได้ชื่นใจ

ไม่ว่าจะเป็นลูกชายคนโต คนรอง หรือแม้กระทั่งหลานชาย ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันเมื่อได้พบเจ้าหญิงลิสตราในงานเลี้ยงเต้นรำ

“หากต้องสมรสกับเจ้าหญิงลิสตรา ข้าขอตายดีกว่า!”

น่าแปลก ในงานเต้นรำ พวกเขาเพียงสั่งให้บรรดาลูกชายขโมยหัวใจเจ้าหญิงมาได้ ทว่าลอร์ดทุกคนกลับมาร้องให้อ้อนวอนเป็นเสียงเดียวกันในวันต่อมา

เดคแลนคิดว่าเขาคงรอดจากปัญหานี้แล้วเมื่อเห็นสีหน้า
ว่าวุ่นของดยุกทั้งสาม

แต่ไม่นาน ดยุกอิซิดอร์ก็กลับยกยิ้มมุมปากแล้วแค้น
หัวเราะออกมาอย่างไม่สบอารมณ์

“ปีที่แล้วข้าเพิ่งรับอุปการะบุตรบุญธรรมคนหนึ่งใน
เครือญาติกัน ตระกูลเนอูเรสหาได้มีปัญหาแต่อย่างใดครับ”

“ตระกูลของข้าก็เช่นกันครับ”

“ส่วนตระกูลของข้ากำลังเตรียมตัวอยู่ครับ”

ดยุกอายรีรับตอบ

ขอ बता เดคแลนสั้นระริก

บุตรบุญธรรมอย่างนั้นหรือ

เขาไม่เคยคิดถึงกลยุทธ์นี้มาก่อน

พวกเลว

“ทำให้เจ้าหญิงทรงยอมจำนน และกรุณาพาพระองค์มา
ที่นี่ในครึ่งหน้าด้วยนะครับ นั่นคือสิ่งที่ท่านเดคแลนพึงทำใน
ฐานะประมุขของตระกูล เช่นที่เป็นมาเสมอครับ”

อิซิดอร์กล่าวสรุปทันที

“เมื่อใดที่ท่านตำแหน่งพระสวามีได้รับการตัดสิน เมื่อนั้น
ปัญหาเงินทุนของท่านเดคแลนก็จะได้รับการแก้ไขครับ”

ดีแลนเชี่ยขยายความคำพูดของอิซิดอร์

เดคแลนเข้าไปในห้องหนังสือหลังกลับมาถึงคฤหาสน์

แล้วสั่งให้พ่อบ้านเปิดหนังสือลำดับเชื้อสายของวงศ์
ตระกูล

“ในเครือหรือ...”

ในเมื่อดยุกทั้งสามทำได้ แล้วเหตุใดเขาจะรับอุปการะ
หลานสาวบุญธรรมสักคนบ้างไม่ได้

น่าเสียดายที่เขาคิดไม่ได้ตั้งแต่ก่อนหน้านี้

ถึงอย่างนั้นก็ยังมึเรื่องยุ่งยากอยู่เล็กน้อย

นั่นคือเขาต้องตั้งลิสตราลงมาจากตำแหน่งเจ้าหญิงและ
นักบุญหญิงเสียก่อน

แต่เขาก็ไม่ได้มีเยื่อใยอะไรกับเรื่องนี้

อย่างไรเสีย การสั่งให้อีกฝ่ายทำอะไรได้ตามใจราวกับ
ตุ๊กตาย่อมดีกว่าพูดอะไรไม่ได้อยู่แล้ว

ได้ทั้งตำแหน่งราชินีแห่งเอลเฟและนักบุญหญิงเช่นนี้
ใครเล่าจะปฏิเสธลง

ตระกูลดยุกทั้งสามเองก็ไม่ชอบลิสตราเป็นทุนเดิม
ขอเพียงเขาหาคนที่เหมาะสมได้ ดีไม่ดีพวกนั้นอาจมาช่วยไล่
ลิสตราออกด้วยซ้ำไป

เดคแลนจึมนิ้วลงบนหนังสือลำดับเชื้อสายแล้วไล่นิ้วไป
ตามเครือญาติที่แตกแขนงออกไปราวกับกิ่งก้านของต้นไม้

“สายเลือดตระกูลเราสูงส่ง จะมอบตำแหน่งนี้ให้ใคร
ส่งเดชไม่ได้”

ตระกูลนี้มีลูกหลานไม่มากเท่าไรนัก

เขาตีความทุกอย่างตามที่ตนพอใจ

ขณะที่ไล่ตามสมาชิกของตระกูลมาเรื่อยๆ สุดท้าย
สายตระกูลก็ถูกตัดไปเฉยๆ

“ฮืม...”

เสียงหัมหนักดังลอดออกมาจากปากเดคแลน

หลังไล่สายตามองสมาชิกทั้งหมด ด้านล่างก็เหลือ
สมาชิกอยู่เพียงคนเดียว

‘นาเดีย แคมส์ฟอร์ด เบรอมิลด์’

วันที่ถูกตัดไปหลังจากที่นางแต่งงาน เพราะเครือญาติ
ฝั่งหญิงนั้นห่างกันเกินไป ดูท่าเขาจะไม่มีหวังเสียแล้ว

ทว่าขณะที่เขากำลังจะปิดหนังสือนั้น จู่ๆ บทความที่เขา
เพิ่งเห็นบนหน้าหนังสือพิมพ์เมื่อหลายวันก่อนก็ผุดขึ้นมาใน
ความคิด

“เบรอมิลด์!”

เขาดิ่งเชือกสั้นกระดิ่งทันที

ไม่นาน พ่อบ้านก็เข้ามาในห้องหนังสือ

“ส่งจดหมายนี้ไปให้ตระกูลเบรอมิลด์เดี๋ยวนี้”

พ่อบ้านมองท่าทีของเดคแลน ก่อนจะค่อยๆ ถ้ามกลับมา

“ขอโทษนะครับ แต่ข้าไม่เคยได้ยินชื่อเบรอมิลด์มาก่อน
เลยครับ”

พ่อบ้านมั่นใจว่าเขาต้องจำตระกูลใหญ่ๆ ในหนังสือ
ประกอบรูปภาพเกี่ยวกับตระกูลขุนนางของเอลเฟได้ทั้งหมด

ทว่าเบรอมิลด์ เขาเองก็เพิ่งเคยได้ยินชื่อนี้เป็นครั้งแรก

พ่อบ้านคิดว่าเดคแลนจะโกรธ เพราะช่วงนี้เดคแลนดูจะ
อารมณ์ไม่ค่อยดีนัก

แต่ผิดคาด เดคแลนกลับไม่ต่อว่าอะไรเขา มีหน้าซำยัง
หัวเราะดั่งลั่นอีกต่างหาก

“อ้อๆๆ แน่نون เจ้าต้องไม่เคยได้ยินอยู่แล้ว ก็ตระกูลนี้
ไม่ได้อยู่ในเอลเฟอย่างไรเล่า”

เดคแลนอธิบายเรื่องตระกูลเบรอมิลด์ให้พ่อบ้านฟัง
จากนั้นจึงส่งจดหมายที่ตั้งใจเขียนด้วยความเอาใจใส่ฉบับหนึ่ง
ให้พ่อบ้าน

“จดหมายนี้สำคัญมาก เจ้าต้องเอาไปให้และรอรับ
จดหมายตอบกลับด้วยตัวเองนะ”

“ครับ เข้าใจแล้วครับ”

วันเดินทางไปจักรวรรดิทาราซเพื่อลงนามขั้นสุดท้าย
ในสัญญาว่าด้วยการใช้เส้นทางทางบก

ทุกอย่างเป็นไปได้เป็นอย่างดี และรีบเร่ง

เพราะกลัวว่าโรมานาจะรู้และเข้ามาขัดขวาง

เนื่องจากข้อสัญญามีมากมายหลายข้อ ฉันทกับท่านพ่อ
จึงตัดสินใจเดินทางไปลงนามในสัญญาขั้นสุดท้ายที่จักรวรรดิ
ทาราซด้วยตัวเอง

และเพื่อเป็นการเจริญสัมพันธไมตรีระหว่างกันด้วย

ทั้งตำหนักขุนวายุกันตั้งแต่เข้าจากการเตรียมตัวเพื่อเดินทางไกล

“มารี กระเป๋าเยอะเกินไปแล้ว”

“ก็จะเสด็จไปตั้งสองวันนี้เพคะ”

“อืม ‘แค’ สองวัน”

เรเวนทำม้วนกระดาษสีรุ้งขึ้นมา ฉันทกับท่านพ่อจึงตัดสินใจจะเข้าร่วมกับคณะเจรจาที่ล่องหน้าไปยังจักรวรรดิทाराซสองวันก่อนงานเลี้ยงกระชับมิตร

ฉันอ่านเอกสารเกี่ยวกับสัญญาไปพลางขณะทำผม

“มงกุฎเอาเป็นแบบไหนดีเพคะ”

“ในเมื่อไปทำสัญญา ข้ำขอเป็นมงกุฎที่ให้ความรู้สึกเคร่งขรึมจริงจังหน่อยแล้วกัน”

“เพคะ เช่นนั้นเอาเป็นมงกุฎประดับมรกตสีเขียวนี่ดีเกี่ยวกับพระเนตรของเจ้าหญิงดีกว่านะเพคะ”

ฉันลุกขึ้นจากเก้าอี้หลังจากเตรียมตัวเรียบร้อยแล้ว แต่แล้ว
นางกำนัลก็รีบร้อนเข้ามาในห้องแล้วส่งจดหมายสองฉบับให้มารี

ใจคอไม่ค่อยดีเลยแฮะ

“อะไรนะ”

ฉันรับจดหมายจากมารีมาเปิดอ่าน

‘ถึง เจ้าหญิงลิสตราที่รัก

...ทางเรตัดตัดสินใจจะทำเสมือนว่าการเจรจาครั้งนี้ไม่เคย
เกิดขึ้นมาก่อน เนื่องด้วยปัญหาด้านความมั่นคงและ
ผลประโยชน์ร่วมกันของทั้งสองจักรวรรดิพะยะคะ

ขอประทานอภัยอย่างสุดซึ้งที่ทูลแจ้งเรื่องสำคัญยิ่งอย่าง
กะทันหันเช่นนี้...’

สิ่งแรกในจดหมายยาวเพื่อยที่เข้ามาในสายตา คือ
ข้อความบอกเลิกการเจรจา

ฉันกลืนน้ำลายและรีบฉีกจดหมายฉบับต่อไป

เมื่อทางจดหมายออกอ่านก็เป็นต้องสบถออกมาทันที

“ไอ้เลวชาติ ข้าไม่ปล่อยเจ้าไว้แน่”

“ลิส มีเรื่องอะไรหรือ”

เรเวนที่มารอสั่งเรียกชื่อฉันด้วยสีหน้าตกตะลึงเมื่อได้ยิน
ฉันสบถออกมาแบบนั้น

เรเวนแย้งจดหมายยับยั้งสองฉบับออกไปจากมือฉัน

บทที่ 160

ณ เครเซียม นครหลวงแห่งโรมานา

กวางคู่หนึ่งยืนเอาหัวคโลกุญ้อย่างอ่อนโยนอยู่
ท่ามกลางปารกษฏ์ในเขตพระราชวัง

บุรุษผมสีน้ำตาลอ่อนคนหนึ่งเหนี่ยวสายธนูอย่างรวดเร็ว

ลูกธนูพุ่งผ่านอากาศปักเข้าไปที่คอของเจ้ากวางอย่าง
แม่นยำ

แว๊ก!

เจ้ากวางส่งเสียงร้องด้วยความทรมาน

การจับกวางได้ตัวเดียวยังไม่ทำให้ชายผู้นั้นพอใจ เขารีบ
ใส่ลูกธนูเข้าไปในสาย

กวางตัวผู้ยืนละล้าละลังอยู่ครู่หนึ่งเมื่อกวางตัวเมียต้อง
มาตายอย่างกะทันหัน ก่อนจะเริ่มกระโดดโหยงเหิงหนีไป

แปะ ๆ ๆ ๆ

เสียงปรบมือดังมาจากด้านหลังของชายคนเดิม

“ยอดเยี่ยมไปเลยพะยะคะองค์รัชทายาทเลออนฮาร์ด ทรงยิงจุดตายได้อย่างแม่นยำเลยทีเดียวนะ”

เลออนฮาร์ดลดทฐูที่ตึงสายจนแน่นลงแล้วส่งให้มหาดเล็ก

เขาหันหลังมามองหน้าเคานต์เลอม็องต์

“เลอม็องต์ อัลเฟฌ็องแตล ยินดีที่ได้เข้าเฝ้าแสงสว่างที่ไม่มีวันมอดดับแห่งจักรวรรดิพะยะคะ”

เลอม็องต์โค้งทักทาย

“หน้าตาดูมีความสุขดีนี่เคานต์เลอม็องต์ เรื่องที่ไปจักรวรรดิทหาราชมาเป็นอย่างไรบ้างล่ะ”

เมื่อไม่นานมานี้ เลออนฮาร์ดส่งเลอม็องต์ไปยังจักรวรรดิทหาราชในฐานะผู้ส่งข่าวลับ

เลอม็องต์คลี่ยิ้มแล้วเริ่มเล่าเรื่องราวทุกอย่าง

“ทางจักรวรรดิทหารราชตัดสินใจยกเลิกการเจรจากับเอลเฟ ตามที่ทรงแนะนำพะยะค่ะ”

“คำขู่ได้ผลสินะ”

“พะยะค่ะ ในเมื่อทางเราขู่ว่าจะเพิ่มภาษีศุลกากรสินค้านำ ทั้งหมดที่นำเข้าจากทหารราชเสียขนาดนั้น พวกเขาจะยังต่อต้าน ไม่ยอมฟังได้อย่างไรล่ะพะยะค่ะ”

“ทั้งที่ถ้าลองคำนวณค่าขนส่งทางบกที่จะได้รับจาก เอลเฟแล้ว จำนวนเงินไม่ค่อยต่างกันมากแท้ๆ”

“เด็กน้อยอย่างเอลเฟนะ เทียบโรโมนาไม่ติดหรอก พะยะค่ะ ยิงองค์รัชทายาทผู้ทรงมีอำนาจเป็นอันดับที่สองใน โรโมนาถึงกับสัญญาว่าจะเป็นพันธมิตรกันในอนาคตด้วยแล้ว ละก็”

เลออนฮาร์ทยื่นมือไปห้ามหาดเล็ก

มหาดเล็กส่งขวดน้ำให้เขา

เลออนฮาร์ตยกขวดน้ำขึ้นดื่มเพื่อดับกระหาย ก่อนจะพูด ขึ้นอย่างสดชื่น

“ได้ยินว่าเจ้าหญิงแห่งเอลเฟนั้นเหลียมจัดไม่ใช่เล่น
ตอนนี้คงจะสำเหนียกได้บ้างแล้วละนะ”

“พะยะค่ะ ป่านนี้คงได้สติและรู้ตำแหน่งของตัวเองแล้วละ
พะยะค่ะ”

เลออนฮาร์ดกระตุกยิ้มเย้ยหยัน

“น่าขันสิ้นดี วิหารแห่งเอลเฟทำได้ดีมาก”

“พะยะค่ะ หากทางวิหารไม่มาแจ้งข่าว เราคงโดนเอลเฟ
ตลบหลังและหัวเราะเยาะไปแล้ว เรียกว่าเราได้ประโยชน์จาก
การที่อำนาจของวิหารแบ่งเป็นสองขั้วเต็มๆ เลยละพะยะค่ะ”

“นั่นสิ เช่นนั้นแล้วเราส่งของขวัญที่เหมาะสมกับพวกนั้น
ไปให้ใช้ได้ยาวๆ ดีกว่านะ”

มหาดเล็กแบกกวางที่เลออนฮาร์ดจับได้ขึ้นบนหลังม้า
แล้วพาเดินมาหา

สายตาของเลออนฮาร์ดและเลอม็องด์ที่กำลังคุยกันอยู่
เลื่อนไปมองเจ้ากวางที่นอนเหยียดอยู่บนหลังม้าแล้วผละออก

เลอม้องด์ที่รืตาออกคำสั่งกับมหาตเล็ก

“เอากวางลงพื้น”

“มีอะไรหรือ”

มหาตเล็กมองเลออนฮาร์ด เขาพยักหน้า

“ดูเหมือนพระองค์จะจับกวางสองตัวได้ด้วยธนูเพียงดอกเดียวพะยะค่ะ”

เลอม้องด์ตอบคำถามเลออนฮาร์ด

เลอม้องด์ชื่นชอบการล่าสัตว์เป็นชีวิตจิตใจ เฉพาะกวางที่เขาจับได้ก็มีจำนวนกว่าหลายร้อยตัวแล้ว เขาจึงสามารถแยกแยะสภาพของพวกมันได้แม้ว่าจะมองเห็นแค่ภายนอก

เมื่อเห็นเลออนฮาร์ดยังทำสีหน้าฉงนฉงาย เลอม้องด์ก็ออกคำสั่งกับมหาตเล็กอีกครั้ง

“ผ่าท้องมัน”

มหาตเล็กปักกริชลงไปบนท้องกวางแล้วผ่าแยกออกจากกัน

โลหิตแดงฉานไหลทะลักออกมาพร้อมเครื่องใน

มหาดเล็กคว่านกริชเข้าไปลึกกว่าเดิมตามที่เลอม้องด์สั่ง

ก้อนเล็ก ๆ สีแดงเริ่มปรากฏให้เห็น มันคือลูกกวาง
ที่กำลังก่อเป็นตัวขึ้นมา

เลอม้องด์ตบมืออีกครั้ง

“พระองค์ทรงมีพร้อมทั้งพระปรีชาสามารถและโชคจริง ๆ
พะยะค่ะ”

“หากข้าจับกวางตัวผู้เมื่อครู่ได้ด้วยก็จะถือว่าจับได้ทั้ง
ครอบครัว น่าเสียดายชะมัด”

เลออนฮาร์ดพูดอย่างนี้กเสียดาย

เลอม้องด์เลิกคิ้วราวกับเฟิ่งนี่กอะไรออกจากคำพูดของ
เลออนฮาร์ด

“ไหน ๆ ก็ทรงลงทัณฑ์เอลเฟแล้ว เหตุใดไม่ทำให้พวก
มันยอมคุกเข้าไปเสียดายสะพะยะค่ะ”

“หมายความว่าอย่างไร”

เลออนฮาร์ทดย่นจมูกแล้วเริ่มออกเดินเมื่อกลิ่นเลือดของ
กวางเริ่มแรงขึ้นเรื่อยๆ

ทั้งสองเดินไปคุยกันไป

“ปีหน้าพี่สาวของเจ้าหญิงจะได้ขึ้นเป็นแกรนด์ดยุกแห่ง
พราวด์ กระหม่อมว่าพระองค์น่าจะทำเรื่องหมั้นหมายเอาไว้ดี
ไหมพะยะค่ะ จากที่กระหม่อมได้ยินมา เห็นว่านางมีญาณหยั่งรู้
มองเห็นอนาคตอันไกล และตอนนี้ก็มีพลังแห่งการเยียวยาเพิ่ม
มาด้วยพะยะค่ะ”

เลอม็องต์ยกยิ้มแล้วพูดต่อ

“พระสนมนะ ยังมีมากเท่าไรก็ยิ่งดีไม่ใช่หรือพะยะค่ะ”

“ก็ไม่ว่า อย่างไรก็ตามมันก็เป็นภาระต่างงานระหว่าง
ราชวงศ์เพื่อขยายอำนาจอยู่แล้วนี่ แต่ข้าว่าเป็นจักรพรรดินี
น่าจะดีกว่าเป็นแค่สนมนะ ข้าไม่ค่อยชอบเท่าไรเวลาต้องวิ่งวน
เป็นหนูติดจั่นเพราะผู้สนับสนุนอยู่เบื้องหลังจักรพรรดินีมีอำนาจ
เกินไป”

เลออนฮาร์ดยังไม่ได้ขึ้นเป็นจักรพรรดิก็จริง แต่คนใกล้ตัวเขามักจะพูดและปฏิบัติกับเขาเสมือนว่าเขาคือจักรพรรดิ

คำว่าพระจักรพรรดินีและพระสนมก็มีความหมายในเชิงนั้นเช่นกัน

“พระดำรินี้ก็เข้าท่าพะยะค่ะ เพราะถ้าเป็นแค่เอลเฟ เราข่มได้สบายๆ อยู่แล้ว”

ยิ่งเดินลึกเข้าไป ปากก็ยิ่งรกทึบ

ป่าด้านหลังพระราชวังซึ่งมีอาณาเขตกว้างขวางจนยากจะเชื่อว่าตั้งอยู่ในเขตนครหลวง เช่นเดียวกับพื้นที่ในผืนทวีปที่โรมานาถือครองอยู่

และไหนๆ ก็ได้พูดแล้ว เลอม็องด์จึงใช้โอกาสนี้พูดเรื่องการแต่งงานของเลออนฮาร์ดต่ออีกสักหน่อย

ปีนี้เลออนฮาร์ดอายุยี่สิบสองปี

หรือก็คือช่วงอายุที่บรรดาลอร์ดตระกูลชนชั้นสูงของโรมานาเริ่มแต่งงาน

“เท่ากับว่าเราได้พระจักรพรรดินีแล้ว ถ้าอย่างนั้น พระสนมเอาเป็นบุตรสาวของผู้ครองหอคอยเวทมนตร์ดีไหม พระยะคะ”

“หอคอยเวทมนตร์รี”

เลออนฮาร์ดตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจ

“พระยะคะ ช่วงนี้หอคอยเวทมนตร์หมดเงินไปกับการชำระล้างผืนดินต้องสาปไปมากมายทีเดียว เราไปสานสัมพันธ์เอาไว้ก่อนก็น่าจะดีนะพระยะคะ”

“ต้องสาป? คำสาปอะไรกัน”

เขาเพิ่งจะเคยได้ยินเรื่องแบบนี้ เลออนฮาร์ดย่นจมูกแล้ว ถามกลับ

“ภัยแล้งพระยะคะ”

“ภัยแล้งมันเกิดเพราะคำสาปหรือไงกัน อีกอย่างนะ ถ้าอยากจะถอนคำสาปก็นับว่าเป็นงานของวิหารไม่ใช่รี”

“กระหม่อมไม่รู้จักขนาดนั้นหรือพะย่ะค่ะ แต่การชำระล้างของหอคอยเวทมนตร์ก็น่าจะมีประโยชน์อะไรบ้างนะพะย่ะค่ะ”

“นั่นสินะ หากใช้หอคอยเวทมนตร์ดีๆ ละก็ จะต้องช่วยเรื่องขยายอาณาเขตได้แน่”

“ถูกแล้วพะย่ะค่ะ มันจะกลายเป็นเครื่องมือชั้นดีในการควบคุมองค์ชายสี่อย่างแน่นอนพะย่ะค่ะ”

เลอม็องด์เบาเสียงลงเล็กน้อย

องค์ชายสี่คือศัตรูที่อันตรายต่อการสืบราชบัลลังก์ของเลออนฮาร์ดมากที่สุด

อำนาจขององค์ชายสี่ในแควดวงขุนนางไม่แข็งแกร่งเท่าเลออนฮาร์ดก็จริง ทว่าฝั่งนั้นกลับได้รับการสนับสนุนจากประชาชนเยอะกว่ามาก เพราะภาพลักษณ์ที่ดีมีเมตตา

ยิ่งไปกว่านั้น ช่วงหลังมานี้องค์ชายสี่ยังไล่ตามเลออนฮาร์ดอย่างไม่หยุดยั้งราวกับมีพวกขุนนางรับจ้างตัวแสบให้เงินสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง

เลออนฮาร์ดต์ยังวางใจไม่ได้จนกว่าจะได้เป็นจักรพรรดิ

เกิดเสียงดังกรอบแกรบมาจากพงหญ้า

เลออนฮาร์ดต์ชักดาบแทงเข้าไปยังจุดที่ได้ยินเสียงทันที

นกสีดำนกตัวหนึ่งบินขึ้นมาด้วยความตกใจ

‘ฟู...’ เลออนฮาร์ดต์พ่นลมออกมาทางปาก จนผมหน้าม้า
สีน้ำตาลปลิวขึ้นก่อนจะตกลงมาเหนือคิ้วอีกครั้ง

“ว่าแต่ลูกสาวผู้ครองหอคอยเวทมนตร์อายุเท่าไร?”

“สิบสามพะยะค่ะ”

เลออนฮาร์ดต์ขมวดคิ้ว

“มันไม่เด็กไปรี?”

“ก็หั้นเอาไว้ก่อน แล้วค่อยเข้าพิธีอภิเษกที่หลังแบบ
ค่อยเป็นค่อยไปก็ได้นี่พะยะค่ะ”

เลออนฮาร์ดต์พยักหน้าคล้ายเห็นด้วย ก่อนจะพึมพำกับ
ตัวเอง

“ถอนคำสาปในหอคอยเวทมนตร์อย่างนั้นหรือ คำสาป
...”

ภัยแล้งคือปัญหาที่ร้ายแรงที่สุดบนผืนทวีป

“ไหนๆ ก็พูดถึงแล้ว พระองค์เสด็จไปทรงเยี่ยมเยือน
หอคอยเวทมนตร์สักครั้งดีไหมพะย่ะค่ะ”

“พระจักรพรรดิยังอยู่ เขาคงไม่ชอบใจเท่าไรหากเข้าไป
ไหนมาไหนตามใจ”

เลอม็องด์ยิ้มจนตาปิด

“ยังมีข้ออ้างดี ๆ อยู่นะพะย่ะค่ะ อีกไม่นานจะมีการ
แข่งขันกีฬากระชับมิตรกลุ่มหอคอยเวทมนตร์ และหน่วย
เวทมนตร์แห่งโรมอนาก็เป็นหนึ่งในตัวเต็งของการแข่งขันโปโล
เวทมนตร์ด้วยพะย่ะค่ะ หากทรงประกาศว่าจะเสด็จไปเป็น
ขวัญกำลังใจให้นักกีฬา ใครจะพูดอะไรกับองค์รัชทายาทได้ละ
พะย่ะค่ะ”

เลออนฮาร์ทตบหลังเลอม็องด์

“ขำมันใจจริง ๆ ที่มีท่านอยู่เคียงข้าง”

“ฮ่า ๆ ๆ ทรงชมกระหม่อมมากไปแล้วพะย่ะค่ะ กระหม่อม
แค่ทำตามพระบัญชาขององค์รัชทายาทเท่านั้นพะย่ะค่ะ”

เลออนฮาร์ดกับเลอม็องด์สบตาอย่างรู้กันแล้วมองไป
รอบ ๆ

ทั้งสองไล่มหาดเล็กที่ตามมาออกไปจนหมด แล้วเดินลึก
เข้าไปในป่าที่มีดกกว่าเดิมเล็กน้อย

“ว่าแต่เตรียมยาพิษไว้ดีหรือยัง”

“พะย่ะค่ะ กระหม่อมแอบนัดพบกับคนส่งยาเรียบร้อยแล้ว
พะย่ะค่ะ”

“ดี เตรียมทุกอย่างเอาไว้ก่อนก็ไม่เสียหลาย ถึงมัน
อาจจะไร้ประโยชน์ก็เถอะ”

ตอนนั้นเอง เกิดเสียงกรอบแกรบจากพงหญ้าเบื้องหน้า
ก่อนกวางตัวผู้ที่เลออนฮาร์ดยิงพลาดไปเมื่อครู่จะวิ่งห้อยเข้ามา
หาพวกเขาด้วยความเร็วสูง

เลออนฮาร์ดสบถ

มันวิ่งเร็วเสียจนเขาไม่มีเวลาจะชักตាប់ด้วยซ้ำ

“บ้าเอ๊ย...”

“หลบพะยะค่ะ!”

เลอม้องค์ร้องตะโกนพร้อมกับผลักองค์รัชทายาทไป
ด้านข้าง

กวางตัวผู้วิ่งผ่านตรงกลางระหว่างทั้งสองไปราวกับสายลม

มหาดเล็กและองครักษ์วิ่งเข้ามาเมื่อได้ยินเสียงร้อง

“องค์ชาย เกิดอะไรขึ้นพะยะค่ะ”

“ธนู!”

มหาดเล็กรีบส่งธนูให้เลออนฮาร์ดตามคำสั่ง

แต่ก่อนจะได้ยิง เจ้ากวางก็วิ่งหายออกไปจากสายตาของ
ทุกคนเสียแล้ว

“ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น วันนี้ข้าต้องจับไอ้กวางนั้นให้ได้!
ตามมันไป!”

เลออนฮาร์ดตั้งการมหาดเล็กและองครักษ์ที่ยืนอยู่ข้างๆ

ตามนิสัยของเลออนฮาร์ด เขาจะต้องสนองกลับผู้ที่กระทำ
กับเขาอย่างสาสม

ไม่สำคัญว่าใครจะเป็นฝ่ายเริ่มก่อน และแม้แต่เดรัจฉาน
ก็ไม่มีข้อยกเว้น

เลอม็องต์ที่ยืนอยู่ข้างหลังบ่นพึมพำด้วยสีหน้าสับสน

“ล่าสัตว์มากก็ตั้งมากมาย เพิ่งจะเห็นกวางมาแก้แค้น
ที่ครอบครว้โดนทำร้ายเอาก็คราวนี้...เหอะๆ ...”

วันรุ่งขึ้น หลังจักรวรรดิทหาราชนิกสัญญา การประชุมสภาก็ถูก
จัดขึ้นเป็นการด่วน

ปัญหาไม่ใช่เรื่องฉีกสัญญาการใช้เส้นทางทางบก แต่คือ
เรื่องที่โรโมนาเพิ่มค่าผ่านทางแม่น้ำวาลานจากยี่สิบเปอร์เซ็นต์
มาเป็นสี่สิบเปอร์เซ็นต์ในรอบล่าสุด

วันที่ฉันได้รับจดหมายจากทั้งจักรพรรดิแห่งจักรวรรดิ
ทाराชและราชวงศ์โรมานาพร้อมกันนั้น หน่วยการปกครองของ
โรมานาได้ส่งข้อเสนอเกี่ยวกับการขึ้นค่าผ่านทางแม่น้ำวาลาน
ไปยังที่ประชุมของเหล่าผู้แทนด้วย

เหล่าผู้แทนส่งเสียงดังกันตั้งแต่เริ่มประชุม

ส่วนใหญ่เป็นฝั่งวิหารซึ่งมีความคิดติดลบกับการใช้
เส้นทางทางบก

ท่านพ่อมุ่งหน้าไปที่จักรวรรดิทाराชทันทีที่ได้รับ
จดหมายเมื่อวานเพื่อหาทางแก้ไขปัญหา

เหล่าผู้แทนจึงยิ่งวิพากษ์วิจารณ์กันสนุกปากเมื่อเห็นว่า
ฉันอยู่คนเดียว

“ยี่สิบเปอร์เซ็นต์ก็ว่าเยอะแล้ว นี่สี่สิบเปอร์เซ็นต์เขี้ยว
หรือครับ”

“เพราะแบบนี้อย่างไร ข้างถึงคัดค้านไม่ให้เปลี่ยนไปใช้
เส้นทางขนส่งทางบก คิดแล้วเขี้ยวว่าเรื่องแบบนี้ต้องเกิดขึ้น”

“เราควรจะฟังจักรวรรดิโรมานานะพะยะค่ะ”

“จะทรงแก้ปัญหาได้อย่างไรดีพะยะค่ะ”

คนที่ชักชวนให้เปลี่ยนไปใช้เส้นทางทางบกก็มีแต่ฉัน

ทุกสายตาต่างพุ่งมาที่ฉันคนเดียว

“ใช่แล้วครับ เรื่องนี้ทางเราดำเนินการอย่างลับๆ เพราะกลัวว่าจะถูกโรมานาขัดขวาง และทุกท่านที่อยู่ในที่แห่งนี้ก็ได้ลงนามในสัญญาแล้วว่าจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ”

ผู้แทนฝั่งขุนนางที่ให้การสนับสนุนฉันอย่างมาร์ควิส มิลคอร์ตพูดขึ้น

“หมายความว่าความลับต้องรั่วไหลออกมาจากที่ไหนสักแห่ง แล้วมันใครกันล่ะครับ หากทุกท่านเก็บเป็นความลับเรื่องแบบนี้ย่อมไม่มีทางเกิดขึ้นแน่นอน”

เคานต์ฟีเลียเลนซึ่งเป็นฝั่งขุนนางเหมือนกันช่วยเสริมมาร์ควิสมิลคอร์ต

วิธีเดียวที่เหล่าผู้แทนฝั่งขุนนางจะรักษาหน้าเอาไว้ได้ก็คือต้องยกเรื่องสัญญาเกี่ยวกับการรักษาความลับขึ้นมาพูด

ทั้งสองฝ่ายต่างก็กล่าวโทษกันไปมาอย่างดุเดือดโดย
ไม่คิดจะแก้ปัญหามันแต่ชนิด

โอย หนวกหู

ตั้งแต่ได้รับจดหมายสองฉบับพร้อมกันเมื่อวาน ฉันเอา
แต่คิดมาตลอดว่าจะทำลายเลออนฮาร์ดและโรโมนาอย่างไรดี

ความลับมันรั่วไหลไปแล้ว มาเปิดโปงคนทำเอาตอนนี้
มันจะไปมีประโยชน์อะไร

ฉันยื่นมือไปหยิบคุกกี้ช็อกโกแลตบนจาน

ตอนนั้นเอง ดยุกอิซิดอร์ก็พูดขึ้นเสียงดัง

“เจ้าหญิงลิสตราตรัสอะไรหนอยสิพะยะคะ ทรงเป็นคน
แรกที่ตรัสถึงการชนส่งทางบกเลยไม่ใช่หรือพะยะคะ”

บทที่ 161

ท่าทางโต้กลับหลังหาเรื่องจับผิดฉันได้นั้นมันน่าขำสินดี

ผู้แทนฝั่งวิหารมองฉันด้วยแววตาสมเพชเวทนา ขณะที่ผู้แทนฝั่งขุนนางก็มองมาด้วยแววตาสงสารเห็นอกเห็นใจ

ฉันเคี้ยวคุกกี้ในปากก่อนจะพูดออกไป

“กำลังคิดอยู่ค่ะ หลังจัดการความคิดได้แล้ว ข้าจะบอกนะค่ะ”

“ชะตาของจักรวรรดิกำลังแขวนอยู่บนเส้นด้าย แต่เจ้าหญิงผู้ชาญฉลาดกลับยังมีแก๊ใจนิ่งเสวยคุกกี้ก็อยู่อย่างนั้นหรือ กระหม่อมมละอยากฟังนักเชียว ว่าพระดำริของพระองค์จะเยี่ยมยอดเพียงใด”

ขุนนางฝั่งวิหารคนหนึ่งพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความขุ่นเคือง

“พอสักทีเถอะครับ จะอย่างไรเรื่องมันก็เกิดขึ้นแล้ว เชิญ
เจ้าหญิงเสวยคุกก็ต่อเถอะพะยะค่ะ”

ไต่ย็นกระหังเสียงเดาะลั่นด้วยซ้ำ

“ให้ตายสิ เจ้าพวกนี้!”

ใครคนหนึ่งลุกพรุดขึ้นอย่างแรง ผู้แทนฝั่งขุนนางชี้นิ้ว
ตำราด

“กล้าดีอย่างไรมาพูดจาจับจ้วงต่อหน้าพระพักตร์เช่นนี้”

ตอนที่ประชุมสภาวุฒวายไม่ต่างจากย่านตลาดสด

ลุงๆ พวกนี้แหละ ขอข้าคิดอะไรหน่อยเถอะ พุดมากจริง!

ฉันทนดูไม่ได้จนในที่สุดก็ต้องพุดออกไป

“ข้ากำลังคิดหาวิธีขนส่งทางอื่นอยู่ค่ะ”

เสียงโหวกเหวกโวยวายเจียบลงโดยพลัน

“คราวนี้เป็นทางใดอีกละพะยะค่ะ”

ใครคนหนึ่งถามเสียงแข็ง

“ทางอากาศค่ะ”

ฉันตอบอย่างใจเย็น

“เหอะๆ”

“จึ๊!”

เสียงครวญแปลกประหลาดดังมาจากทุกแห่งหนราวกับว่าพวกเขาพูดอะไรไม่ออก

ฉันจึงอธิบายเพิ่มเติมเพื่อช่วยให้พวกเขาเข้าใจมากขึ้น

“ในเมื่อเราใช้เส้นทางทางน้ำไม่ได้ ทางบกก็ไม่ได้ฮึ๊ก มันก็เหลือแต่ทางอากาศอย่างเดียวแล้วไม่ใช่หรือคะ ท้องฟ้าณะไม่มีทั้งปรากฏการเวท ไม่มีทั้งพรมแดน แลมหาค่าผ่านทางก็ไม่ต้องเสีย”

ระหว่างที่พูด ฉันก็หันมองออกไปนอกหน้าต่าง เหล่าผู้แทนก็พลอยมองฟ้าตามฉันไปด้วย

“มีหน้าซ้ำยังไม่ต้องเสียเวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ที่จุด
ทอดสมอระหว่างทางเพราะเส้นทางด้วย เราแค่นำสินค้าไปส่ง
ให้จักรวรรดิคู่ค้าโดยตรง แล้วก็เอากลับมาเท่านั้นเองค่ะ”

“โฮ่ ๆ ๆ นี่ไม่ใช่नियाยเสียหน่อย...”

ใครบางคนหัวเราะขึ้นมา

“แค่พระองค์ทรงมีพระตำริเช่นนี้ กระทบ่อมก็ภูมิใจมาก
แล้วพะยะค่ะ”

ผู้แทนฝั่งขุนนางคนหนึ่งพูดเสียงเรียบขณะกวาดตามอง
รอบ ๆ

“มันมีวิธีบินไปด้วยหรือพะยะค่ะ! แล้วจะทรงทำเช่นนั้น
ได้อย่างไรพะยะค่ะ”

ผู้แทนฝั่งวิหารตะเบ็งเสียงด้วยความโกรธเคือง

“ข้าขอกับหน่วยเวทมนตร์ไว้แล้วค่ะ”

นั้นตอบ

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ”

“หน่วยเวทมนตร์หรือพะยะคะ”

“พวกคนที่ได้ที่โหล่ในการแข่งขันประกวดมนตราระดับ
ผืนทวีปของกลุ่มหอคอยเวทมนตร์มันทุกปีจะคิดค้นสิ่งที่แม้แต่
หอคอยเวทมนตร์ยังคิดไม่ได้ออกมาได้อย่างไรกันพะยะคะ”

เหล่าผู้แทนฝั่งวิหารพูดด้วยความขบขัน

อาเซอร์ที่คอยมองอยู่เงียบ ๆ พุดขึ้น

“มืออยู่อย่างหนึ่งที่ได้คะแนนดีในรายการเครื่องมือเวทเมื่อ
สี่หรือห้าปีก่อนอยู่นะครับ”

“คะ ใช่แล้วละคะ”

อาเซอร์ยกยิ้มแล้วพูดต่อ

“แล้วก็เป็นที่ร้านของข้าใช้ขนส่งวัสดุระหว่างเทือกเขา
เบลฟาร์กับฮิดเดนบริดจ์ด้วยครับ”

สีหน้าของเหล่าผู้แทนฝั่งขุนนางเริ่มผ่อนคลายลง

เหล่าผู้แทนฝั่งวิหารรัวคำถามใส่ทันที

“ระยะทางไกลสุดคือเท่าไรครับ”

“หกสิบกิโลเมตรครับ”

“แล้วน้ำหนักสูงสุดที่รองรับได้ล่ะครับ”

“ห้าร้อยกิโลกรัมครับ”

อาเซอร์ตั้งใจตอบเต็มที่

“นี่ท่านล้อพวกข้าเล่นด้วยของก๊ากก๊ากที่เดินทางได้แค่หกสิบกิโลเมตรและบรรทุกได้แค่ห้าร้อยกิโลกรัมอย่างนั้นหรือครับ”

“ท่านรู้ปริมาณการนำเข้าและส่งออกของเอลเฟผ่านทางแม่น้ำวาลานหรือเปล่าครับ”

“ในฐานะเจ้าของร้านค้าที่บริหารงานโดยจักรวรรดิแล้ว ข้ารู้ดีกว่าใครเลยละครับ”

อาเซอร์ตอบด้วยท่าที่สุขุม

สายตาของเหล่าผู้แทนฝั่งวิหารฉายแววดุตัน

พวกเขาทำแบบนี้กับฉันไม่ได้ เพราะฉันคือเจ้าหญิง
ดูท่าแล้วคงพยายามจะเล่นงานอาเซอร์แทนสินะ

การประชุมมีขึ้นเพื่อให้ทุกคนมาช่วยกันระดมความคิด
ว่าจะทำเช่นไร แต่ผลสุดท้ายกลับกลายเป็นการกล่าวโทษกัน
ไปมา

เมื่อไม่มีเหตุผลให้ต้องประชุมกันต่อไป ฉันจึงส่งสายตา
ให้ประธานการประชุมแล้วเอ่ยปาก

“พวกท่านช่วยรออีกสักหน่อย ไม่นานข้าจะนำข่าวดีมา
บอกพวกท่านเอง ช่วยเชื่อใจหน่วยเวทมนตร์กันหน่อยนะค่ะ”

ขุนนางฝั่งวิหารยังโจมตีต่อเนื่องราวกับสัตว์ร้ายขย้ำเหยื่อ

“กระหม่อมยังต้องเชื่ออะไรอีกล่ะพะย่ะค่ะ”

“เช่นนั้นเหตุใดไม่ทรงไปคุกเข่าขอร้องอ้อนวอนกับ
โรมันหาว่าเราผิดไปแล้วเสียล่ะพะย่ะค่ะ”

เขาพูดแบบนี้หลังจากมองฉัน

นี่สูง มันจะมากเกินไปแล้วนะ จะให้เจ้าหญิงไปคุกเขา
อย่างนั้นหรือ

พวกผู้แทนฝั่งวิหารมักจะถูกฝั่งขุนนางต้อนให้จนมุมอยู่
ตลอด ตอนนี่พวกเขาจึงดูตื่นเต้นเป็นพิเศษ จนอาจจะลืมไปว่า
นี่เป็นเหตุการณ์สำคัญระดับชาติ

ไร้ความคิดขนาดนี้ได้อย่างไรกันนะ เฮ้อ!

อาเซอร์เล็กคิ้ว

ฉันมองเขาแล้วพยักหน้าให้เบา ๆ

อาเซอร์เ้ม้มปากน้อย ๆ ก่อนจะพยักหน้าตอบกลับมา

หากเราบอกเรื่องม้วนกระดาษสีรุ้งที่เรเวนเฟิงพัฒนาขึ้น
เมื่อเร็ว ๆ นี้ให้พวกเขา รู้ ก็จะสามารถกำจัดความไม่ไว้วางใจที่มี
ต่อหน่วยเวทมนตร์ไปได้ง่ายตาย

แต่มันยังไม่ถึงเวลา ขนาดมีการทำสัญญาร่วมกันว่าจะ
รักษาความลับ เรื่องยังรั่วไหลไปถึงหูโรโมนาได้ ลองถ้าพวกเขา
ได้รู้เรื่องนี้ละก็ ไม่รู้จะก่อความเสียหายอะไรอีก

“หากข้าแก้ปัญหาไม่ได้ ถึงตอนนั้น ข้าจะยอมทำตาม
ที่พวกท่านชี้แนะ เพราะฉะนั้นช่วยรออย่างใจเย็นกันด้วยนะคะ”

คงจะดีถ้าทุกอย่างจบลงแค่นี้ ทว่าฝั่งวิหารกลับไม่ยอม
ปล่อยฉันไป

“ต่อให้รอ บทสรุปมันก็จะชัดเจนอยู่แล้วนี่พะยะคะ จาก
ที่ได้ยินมา เมื่อวานเจ้าหญิงก็ทรงได้รับจดหมายจากราชวงศ์
โรมานาด้วยไม่ใช่หรือพะยะคะ”

ข้าวแพร่ไปเร็วเหลือเกินนะ

ไอ้หนอนบ่อนไส้พวกนี้

เห็นที่ฉันคงต้องทำการกวาดล้างครั้งใหญ่หลังกลับถึง
ตำหนักเสียแล้ว

เหล่าผู้แทนที่กำลังหน้ามืดตามัวต่างพูดคุยกันเมื่อได้ยิน
ข่าว

“จดหมายหรือครับ”

“เนื้อความว่าอย่างไรบ้างครับ”

“ราชวงศ์โรมานอส่งพระราชสาส์นขออภิเษกสมรสมาถึง
ราชวงศ์แคมส์ฟอร์ดนะคะ”

เรื่องจดหมายขอแต่งงานทำเอาฉันเดือดร้อนมาอีกครั้ง

ฉันกำหนดแนเพื่อข่มความโกรธ เรื่องจดหมายขอ
แต่งงานทำให้เรื่องเริ่มลุกลามขึ้นไปทุกที

“อะไรนะคะ”

“องค์ชายพระสติวิปลาสองค็ได้กันที่ส่งพระราชสาส์น
ขออภิเษกมาถึงเจ้าหญิงลิสตรา”

การบอกว่าจะแต่งงานกับผู้ที่กลายเป็นราชินีใน
อนาคตอย่างฉัน หมายความว่าชายผู้นั้นจะต้องทิ้งตำแหน่ง
องค์ชายแห่งโรมานามาเป็นชายแห่งราชวงศ์แคมส์ฟอร์ดแทน

ซึ่งสถานะของเขามันตรงกันข้ามกับบรรดาลอร์ด
ทั้งหลายในเอลเฟที่หมายปองตำแหน่งพระสวามีอย่างสิ้นเชิง

“คนที่ต้องตั้งสติก่อนคือท่านไวส์เคานต์ที่ทิลดาต่างหาก
ละครับ จดหมายนั้นจะเป็นพระราชสาส์นขออภิเษกกับเจ้าหญิง
ลิสตราไปได้อย่างไรกัน”

“เช่นนั้น แล้วใครกัน...”

ไวส์เคานต์ที่ทิลดาหยุดพูดกลางคัน ก่อนจะเงยหน้าขึ้น

“เลดีฮิลเดการ์ดสินะครับ ส่วนองค์ชายของฝั่งนั้นเป็นใครนะหรือ”

ขุนนางฝั่งวิหารเหลือบมองฉับพลางตอบคำถาม

“ก็องค์ชายรัชทายาทเลออนฮาร์ด แวนเตอร์กิสอย่างไรล่ะครับ”

ฉับกัตฟันแน่น

เจตนาของหมอนั้นมันชัดเจนอยู่แล้ว เพียงแต่ในชีวิตนี้เป้าหมายเป็นคนละคนกันก็เท่านั้น

“อะไรกัน! องค์รัชทายาทแห่งโรโมนานะรี ถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีไม่ใช่หรือครับ”

“เช่นนั้น พระองค์ก็แค่ยอมรับแล้วขอให้ฝั่งนั้นทำให้การขึ้นตำแหน่งเป็นโมฆะดีไหมพะย่ะค่ะ”

“ความคิดดีทีเดียวครับ!”

“หายนะกลับกลายเป็นโชคดีสินะ น่าแปลกใจจริงๆ”

เหล่าผู้แทนฝั่งวิหารคุยกันอย่างหน้าชื่นตาบาน

“ว่าแล้วว่าทำไมจู่ๆ เจ้าหญิงลิสตราทรงรับพระเชษฐภคินีเข้ามา ทรงมีวิสัยทัศน์ก้าวไกลจริงๆ”

ถึงกับมีคำพูดเหล่านี้ออกมาราวกับมองไม่เห็นสีหน้าฉันไม่ว่าพวกเขาจะพูดถึงฉันอย่างไร ฉันก็ทนได้ แต่ฉันทนไม่ได้หากพีอีลเดการ์ตจะต้องไปข้องเกี่ยวกับคนพรรคนั้น

พวกขุนนางที่รู้จักแต่ผลประโยชน์ของตัวเอง ต้องคิดจะเอาตัวรอดจากวิกฤติครั้งนี้ด้วยการส่งพี่สาวฉันไปเป็นเครื่องเช่นสังเวยเป็นแน่

ทนไม่ไหวแล้ว ฉันทุบกำปั้นลงกับโต๊ะ

“พวกท่านพูดบ้าอะไรกัน จะให้ใครไปอภิเษกไม่ทราบ! เรื่องนี้เป็นเรื่องภายในราชวงศ์และเป็นเรื่องที่เลดี้อีลเดการ์ตต้องตัดสินใจด้วยตัวเองค่ะ!”

‘แกรก!’ มีเสียงดังขึ้นก่อนโต๊ะหินอ่อนจะแตกออกเป็นสองส่วน

เหล่าขุนนางที่นั่งอยู่กับที่ต่างร้องตะโกนด้วยความตกใจ

“ฮ้าก!”

“พะ แผ่นดินไหว!”

ขุนนางบางคนถึงกับเข้าใจไปว่ามีอสุรกายโผล่มาเลย
ทีเดียว

“อสุรกาย!”

ไม่นาน พวกเขาก็พอจะเข้าใจสถานการณ์ก่อนจะนั่งลง
พร้อมสีหน้าอับอาย

ถึงอย่างนั้น พวกเขาก็ยังไม่ยอมถอยง่ายๆ เหล่าขุนนาง
ฝั่งวิหารต่างพร้อมใจกันสนับสนุนการแต่งงานของพีอีลเดการ์ด์
เป็นหนึ่งเดียว

“เจ้าหญิงยังทรงพระเยาว์เลยอาจจะยังไม่ทราบ แต่ว่า
การอภิเษกกับองค์รัชทายาทเลออนฮาร์ดนั้นจะเป็นผลดีต่อ
เลดีอีลเดการ์ด์อย่างแน่นอนพะยะค่ะ”

“ใช่แล้วพะย่ะค่ะ พระองค์ทรงเป็นถึงองค์รัชทายาท
อันดับหนึ่งที่จะได้ขึ้นเป็นพระจักรพรรดิแห่งโรมานา ดังนั้น
หากเลดีฮิลเดการ์ดเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับองค์รัชทายาท
เลออนฮาร์ทละก็ เลดีจะกลายเป็นพระชายาของผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด
ในโรมานาเชียวนะพะย่ะค่ะ”

“ฮ่าๆๆๆ”

มันไร้สาระเสียจนฉันอดหัวเราะออกมาไม่ได้

ตอนข้าก็คงแบบนี่สินะ พวกบ้าเอ๊ย

เหล่าผู้แทนฝั่งวิหารต่างมีสีหน้างุนงงและหันมองกัน
ไปมาเมื่อเห็นฉันหัวเราะ พวกเขาคงคิดว่าฉันบ้าไปแล้วกระมัง

บรรดาผู้แทนฝั่งขุนนางเองก็มองฉันด้วยความร้อนใจ

ฉันตัดสินใจแล้วว่าจะไม่ปล่อยเรื่องนี้ไปง่ายๆ

ฉันจะทำให้พวกเขาเห็น ว่าหากมายุ่งวุ่นวายกับ
พี่ฮิลเดการ์ดโดยไม่คิดหน้าคิดหลังมันจะเป็นเช่นไร

ทันใดนั้น ดยุกอิชิดอร์ก็เซ็ดหน้าขึ้นแล้วเอ่ยปาก

“กระหม่อมขอพูดอย่างตรงไปตรงมาในฐานะผู้ที่ภักดีต่อชาติและราชวงศ์นะพะยะค่ะ เจ้าหญิงทรงอย่าทำเรื่องง่ายให้เป็นเรื่องยากเลยพะยะค่ะ”

ภักดีรี การทำลายชีวิตทั้งชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งมันเป็นแค่เรื่องง่าย ๆ สำหรับพวกเจ้าสินะ

เช่นนั้น พวกเจ้าลองทำเรื่องง่าย ๆ นี้ดูบ้างไหมล่ะ

“เรื่องง่ายหรือคะ การที่เสด็จีลเดการ์ดยอมรับคำขออภิเษกคือหนทางที่ง่ายที่สุดในการแก้ปัญหาค่าผ่านทางแม่น้ำวาลานจริง ๆ ใช่ไหมคะ พวกท่านกล้ารับประกันหรือเปล่า”

“แน่นอนพะยะค่ะ”

ดยุกอิชิดอร์ตอบกลับทันควัน

“ข้าจะทำให้พวกท่านได้เห็นหนทางสู่สรวงสวรรค์เอง ข้าจะแก้ปัญหานี้โดยที่ไม่มีใครต้องเสียสละค่ะ”

ดยุกอิชิดอร์เซิดหน้าและหลุบตาลงมอง มุมปากยกขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

“การอภิเษกกับองค์รัชทายาทจะเป็นการเสียสละไปได้
อย่างไรกันพะยะค่ะ ทรงเห็นแก่พระองค์เกินไปแล้ว ในฐานะ
ประมุขแห่งจักรวรรดิ พระองค์ต้องคิดถึงจักรวรรดิกับประชาชน
ก่อนสิพะยะค่ะ”

เหล่าผู้แทนฝั่งวิหารต่างพากันพยักหน้าเห็นด้วยกับ
คำพูดของดยุกอิซิดอร์

“หากข้าทำไม่สำเร็จ ข้าจะเป็นคนไปคุกเช่าขอร้องกับ
โรโมนาและแก้ปัญหานี้ด้วยตัวเองค่ะ”

“หากพระองค์จะทรงทำเช่นนั้นจริง พวกกระหม่อมก็จะ
รอดูพะยะค่ะ”

“แต่หากข้าทำสำเร็จ พวกท่านทุกคนที่พูดถึงการอภิเษก
ของเลดี้ฮิลเดการ์ดในที่แห่งนี้ก็ต้องรับผิดชอบกับคำพูดของ
ตัวเองด้วยนะคะ”

“...”

เกิดความเงิบอยู่หลายอึดใจ ก่อนดยุกอิซิดอร์จะพูดขึ้น
อีกครั้ง

“จะให้พวกกระหม่อมรับผิดชอบอย่างไรพะย่ะค่ะ”

“พวกท่านต้องลาออกจากการเป็นผู้แทนค่ะ”

“...!”

ตำแหน่งผู้แทนเป็นชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล แต่อีกด้านหนึ่งนั้นก็แหล่งแลกเปลี่ยนข้อมูลมากมาย

จำนวนที่นั่งในตำแหน่งนี้มีจำกัด ขณะที่ผู้ซึ่งใฝ่ฝันอยากจะเป็นผู้แทนยังมีอีกหลายคน

ผู้ดำรงตำแหน่งผู้แทนตอนนี้ไม่มีใครอยากจะลงจากที่นั่งสักคนแน่นอน

ดยุกอิซิดอร์กระตุกยิ้ม

“ตกลงพะย่ะค่ะ”

บทที่ 162

ไอแซร์ดอน ดินแดนแห่งจอมเวท กำลังซุลมุนุ่นวายกับการเตรียมงานแข่งขันกีฬากระชับมิตรที่กำลังจะจัดขึ้นในอีกไม่นาน

ป้ายต้อนรับเหล่าจอมเวทจากแต่ละจักรวรรดิถูกแขวนไว้ทั่วปราสาท สนามแข่งขันถูกสร้างขึ้น

หอคอยเวทมนตร์ซึ่งเป็นผู้ดูแลการแข่งขันยิ่งไกลาหลเมืองงานเริ่มใกล้เข้ามาทุกที

พลังเวทปรากฏขึ้นตรงนั้นตรงนี้ ทั้งเอกสารและสิ่งของปลิวว่อนไปมาจนเกิดเหตุชนกันกลางอากาศอยู่บ่อยครั้ง

ท่ามกลางผู้คนที่กำลังซุลมุนุ่นวาย จอมเวทคนหนึ่งกำลังวิ่งขึ้นบันไดจนชุดคลุมปลิวสะบัด

จอมเวทคนดังกล่าวขึ้นมาหยุดยืนหอบอยู่หน้าประตูงานช่าง ก่อนจะเคาะบานประตูรูปสิงโตนั้น

[นั่นใคร มีธุระอะไร]

ปากสิงโตที่ติดอยู่กับบานประตูขยับพุด

“ครูซครับ มีจดหมายมาจากราชวงศ์แห่งเอลเฟ่นะครับ”

ประตูเปิดออก เผยให้เห็นห้องทำงานหรูหราที่ประดับประดาด้วยหินเวทมนตร์ทุกชนิด

จอมเวทเข้าไปในห้องแล้วก้มศีรษะให้ ‘ฟราย’ ผู้ครองหอคอยเวทมนตร์

ฟรายยกมือขึ้น ทันใดนั้น จดหมายในมือจอมเวทก็ลอยผ่านอากาศมาหาเขา

“พ่อ ข้าพุดอยู่นะ”

ลูเอลลาถลิ่งตา และฉวยจดหมายไปจากมือฟราย

“ตกลงว่าข้าจะไปเล่นที่โรโมนาได้เมื่อไหร่”

‘ลูเอลลา เบรอมิลด์’ วัยสิบสามปี คือบุตรสาวที่ผู้ครองหอคอยเวทมนตร์ได้มาในตอนที่ยังเด็กแล้ว ฟรายประคบประหงมนางราวกับไข่มุกในหินจนทุกคนพากันเรียกนางว่า ‘เจ้าหญิงแห่งหอคอยเวทมนตร์’

ลูเอลลานั้นบ่นว่าอยากไปเที่ยวเล่นที่เครเซียมนครหลวง
แห่งโรมานาอยู่ที่โต๊ะของพรายมากกว่าสิบนาที่แล้ว

และพรายก็ยื่นพยักหน้าอยู่ข้างลูกสาวอย่างนั้น ไม่ว่าลูก
จะพูดอะไร นางก็นำรักนำเอ็นดูในสายตาเขาเสมอ

“อารีเน็ตชอบมาอวดเรื่องเสื้อผ้าที่ซื้อมาจากห้องเสื้อใน
เครเซียมกับข้าอยู่เรื่อย!”

พรายหัวเราะจนตาปิด

“อย่างนั้นหรือ อารีเน็ตไม่น่ามาทำให้เจ้าหญิงของข้า
อารมณ์เสียแบบนี้เลยนะ เช่นนั้น ให้พ่อคนนี้ย้ายห้องเสื้อของ
โรมานามาที่ไอแซร์ดอนหมดเลยดีไหม”

จอมเวทหลุบตาลงเมื่อเห็นสีหน้าของพรายที่คอย
พะเน้าพะนอลูกสาวราวกับได้เห็นสิ่งที่ไม่สมควรเข้า

นอกจากลูกสาวของตัวเองแล้ว จอมเวทรู้ดีว่าสำหรับ
คนอื่นนั้นพรายคือบุคคลที่น่ากลัวเกรงเพียงใด

ลูเอลลากอดอกทำปากย่น แล้วจึงตอบคำพ่อ

“ไม่เอา ถ้าย้ายมามันจะเป็นห้องเสื้อของเครเซียมได้
อย่างไรกัน ประเด็นคือข้าต้องได้ไปด้วยตัวเองต่างหากล่ะ”

แขกคนสำคัญจากนานาจักรวรรดิจะมาร่วมการแข่งขัน
กีฬากระชับมิตรของกลุ่มหอคอยเวทมนตร์

แค่การเตรียมต้อนรับแขกผู้มาเยือนก็ยุ่งตัวเป็นเกลียว
จนไม่สามารถปลีกตัวไปไหนได้แล้ว

ต่อให้ใช้ม้วนกระดาษเวทเคลื่อนย้ายสีทอง การเดินทาง
จากโอแซร์ตอนไปโรมอนาก็ยังต้องใช้เวลากว่าสามวันอยู่ดี

ถึงอย่างนั้นก็มีข่าวลือหนาหูว่าวิศวกรด้านเวทมนตร์
ผู้หนึ่งพัฒนาม้วนกระดาษระยะไกลที่สามารถเดินทางได้ไกล
กว่าเดิมได้เป็นผลสำเร็จ

จากที่ได้ยินมา มันคือม้วนกระดาษที่ลอบใช้กันอย่างผิด
กฎหมาย เขาจึงไม่มีเวลาไปหาซื้อมาได้ในทันที

พรายพยายามคิดว่าครั้งนี้เขาควรจะปลอมประโลม
อาการเอาแต่ใจของลูกสาวอย่างไรดี

ตอนนั้นเอง จอมเวทที่ยืนมองสองพ่อลูกอยู่ที่มุมหนึ่ง
ก็พูดขึ้น

“คนที่มาจากเอลเฟกำลังรอจดหมายตอบกลับอยู่ข้างล่าง
นะครับ”

ลูเอลลาขมวดคิ้วแล้วตวาดแหว

“ตอนนี้มันสำคัญนักรีง!”

จอมเวทก้มหน้าและแหม่ปากน้อยๆ

“อา...”

พรายส่งเสียงออกมาเมื่อนึกได้ว่ายังมีเรื่องจดหมายที่เขา
เผลอลืมไปชั่วจิตใจ

จดหมายในมือลูเอลลาลอยขึ้นมากางออกต่อหน้าพราย

พรายเลิกคิ้วอย่างสนใจขณะอ่านจดหมาย ทว่าผ่านไป
ไม่นานกลับกระตุกยิ้มแย้มหยันเสียอย่างนั้น

สีหน้าของผู้เป็นพ่อทำให้ลูเอลลาที่เฝ้ามองอยู่เกิดสงสัย
ขึ้นมา

“อะไรนะ”

“ทางนั้นถามมาว่าเจ้าอยากจะเป็นราชินีแห่งเอลเฟหรือเปล่า”

ลูเอลลาเบิกตาโตด้วยความตกใจ

พรายจึงเล่าเรื่องเกี่ยวกับตระกูลเบรอมิลด์ให้ฟัง

“ข้าเคยได้ยินว่าบรรพบุรุษเราท่านหนึ่งเคยแต่งงานกับเลดี้ที่มีความเกี่ยวข้องกับตระกูลแคมส์ฟอร์ด เขาคงหมายถึงแบบนี้แหละ”

ลูเอลลายังคงไม่เข้าใจสิ่งที่พรายพูด

“หมายความว่าไง”

“เอลเฟคือจักรวรรดิที่ปกครองโดยสตรีจากราชวงศ์แคมส์ฟอร์ดซึ่งได้เป็นราชินีและนักบุญหญิงอันดับหนึ่งมารุ่นแล้วรุ่นเล่า”

“แล้วทำไมเขาถึงอยากให้ข้าเป็นราชินีล่ะ”

ลูเอลลาถามซ้ำด้วยสีหน้าอึดอั้น นางยังเด็กเกินกว่าจะ
เข้าใจเรื่องการเมือง

“ก็เพราะทางนั้นไม่ชอบนักบุญหญิงอันดับหนึ่งคน
ปัจจุบันจึงคิดจะเขียนหนังสือก่อนที่นางจะขึ้นสู่บัลลังก์ แล้วแต่งตั้ง
ตุ๊กตาที่เชื่อฟังคำสั่งพวกตัวเองขึ้นมาแทนนะสิ”

คำพูดขวานผ่าซากของฟรายทำเอาจอมเวทที่ฟังอยู่
ถึงกับสุดหายใจเข้าเฮือกใหญ่

“ฮีบ!”

ฟรายกับลูเอลลายังคงคุยกันต่ออย่างสบายอารมณ์ราวกับ
ไม่เห็นปฏิกิริยาของจอมเวทอยู่ในสายตา

“แล้วทำไมต้องเป็นข้าที่อยู่ในตระกูลเบรอมิลด์ด้วย”

“เพราะอย่างน้อยเจ้าก็ยังมีเลือดของแคมส์ฟอร์ดอย่างไร
เล่า ไหลมาถึงเจ้าได้แบบนี้ แสดงว่าคงไม่ค่อยมีลูกหลานเท่าไร”

ฟรายกระตุกยิ้มแล้วถามลูกสาวอย่างอ่อนโยน

“ลูเอลลา เจ้าอยากเป็นเจ้าหญิงจริงๆ ไหมล่ะ ถ้าเจ้าต้องการเช่นนั้น พ่อคนนี้จะทำให้เจ้าได้เป็นราชินีแห่งเอลเฟเอง”

ส่วนคำพูดหลังจากนั้นถูกละเอาไว้

ต่อให้ลูเอลลาได้เป็นราชินีแห่งตระกูลแคมส์ฟอร์ด ฟรายก็ไม่ได้คิดจะเป็นตุ๊กตาหุ่นเชิดอย่างที่คนเหล่านั้นต้องการอยู่แล้ว

และหากคิดถึงสถานะของหอคอยเวทมนตร์ในตอนนั้น เขาก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องกระโดดลงไปโนโคลนตมเพื่อตำแหน่งราชินีแห่งเอลเฟ

ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่ใช่เรื่องยากเย็นอะไร ดังนั้น หากลูเอลลาต้องการจะเป็นเจ้าหญิงจริงๆ หรือต้องการบัลลังก์ราชินี เขาก็พร้อมจะทำตามที่ลูกสาวปรารถนาเมื่อมีโอกาส

ฟรายเลื่อนสายตาลงมองลูเอลลาที่นั่งอยู่บนโต๊ะด้วยความรัก

เด็กน้อยเจ้าของเส้นผมสีน้ำตาลอ่อนและนัยน์ตาแวววาวราวเม็ดทับทิมกำลังขมวดคิ้วเรียวสวย กระทั่งสีหน้าบึ้งตึงของนางก็ยังน่ารักน่าเอ็นดูสำหรับฟราย

“ทำไมข้าต้องอยากเป็นราชินีของจักรวรรดิที่ไม่มี
จอมเวทดี ๆ สักคนด้วยเล่า! เห็นว่าข้าเป็นตัวตลกหรือไง!”

“ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ!”

คำพูดของลูเอลลาทำเอาฟรายระเบิดหัวเราะออกมาดัง
ลั่น สมกับเป็นเด็กที่เติบโตมาในฐานะลูกสาวของผู้ครองหอคอย
เวทมนตร์จริง ๆ ลูเอลลามองว่าเวทมนตร์คือสิ่งที่แข็งแกร่งที่สุดใน
โลก

เป็นเด็กที่ฉลาดหลักแหลมยิ่งนัก

จักรวรรดิที่มีหน่วยเวทมนตร์สุดห่วยและเป็นทีโหล่ของ
ผืนทวีป จักรวรรดิเล็ก ๆ ที่ต้องคอยฟังฟังจักรวรรดิมหาอำนาจ
จากภายนอกของราชินีเพียงอย่างเดียว

นี่ละ คือเอลเฟในสายตาของฟราย

ข้าลูเอลลายังมีความคิดเหมือนเขาไม่มีผิด

ฟรายลูบผมลูเอลลาอย่างอ่อนโยน

“ข้าให้ของขวัญเจ้าเป็นคฤหาสน์ในนครหลวงแห่ง
โรมานาสักหลังดีไหม หลังจบการแข่งขันกระชับมิตร เจ้าจะ
ได้ไปอยู่ที่นั่นกับพ่อสักเดือนแล้วชื่อนั้นชื่อนี้ให้จุใจไปเลย
อย่างไรเล่า”

“ฮืม...”

ลูเอลลาทำปากย่นแล้วถอนหายใจ ก่อนจะตอบรับด้วย
สีหน้าเหมือนไม่มีทางเลือก

“ก็ได้ คราวนี้ข้าจะยอมให้ก่อน แต่ครั้งต่อไปห้ามขัดใจข้า
อีกนะ!”

“แน่นอน เจ้าหญิงสุดที่รักของข้า”

ลูเอลลาค่อยๆ ลงมาจากโต๊ะหนังสือ

“ถ้าอย่างนั้นข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนละ อีกเดี๋ยวจะมี
เวลาน้ำชากับเพื่อนๆ นะ”

ทันทีที่ลูเอลลาออกไป บรรยากาศภายในห้องทำงาน
ก็เปลี่ยนไปในชั่วพริบตา